2811

ஸம்புடம் 3] வருஷச் சந்தா ரூ. 1 8 0. ஸஞ்சிகை [3

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

'ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ'

(மாதப் பத்திரிகை.)

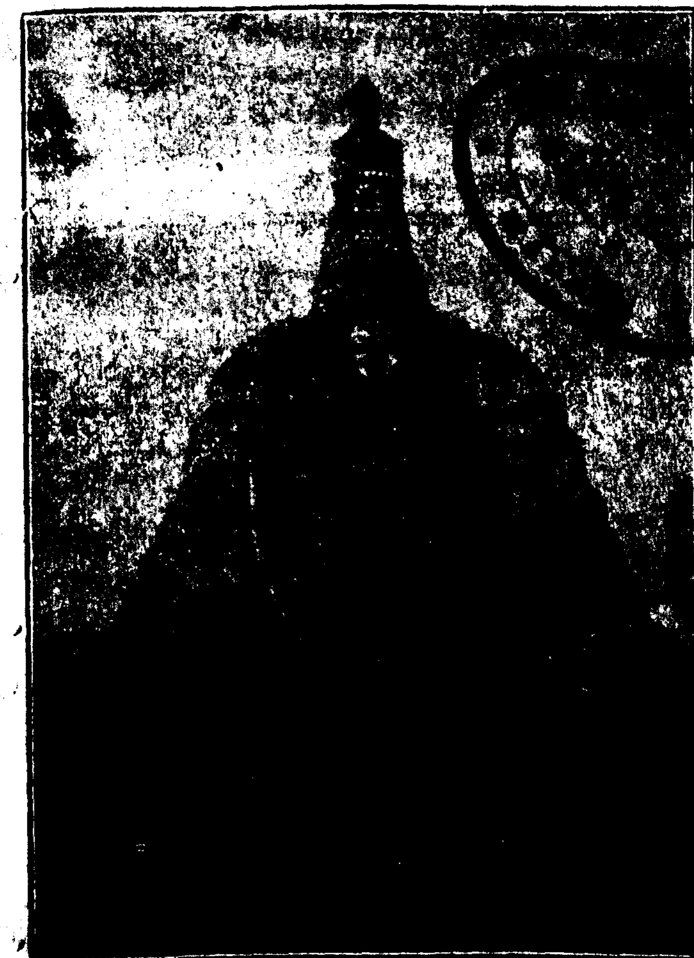

ப... ...ர்:— A. V. கோபாலாசாரியர், M.A.,B.L.,

...ஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை அக்ராஸநாதிபதி)

...ஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபையாரால்

...ரம் செய்யப்படுவது

...937-ஞு மார்ச்-மீ [பங்குனி-மீ

Q2 ... N3555
N37:2,3.
189904

விஷயம்.

1.	ஸமாசாரங்கள்		1—6
2.	ஸுபாஷிதநீவீ	[தொடர்ச்சி]	17—24
3.	கோதாஸ்துதி	[தொடர்ச்சி]	51—58
4.	ஸதாசார்யஸூக்திரக்ஷாவிமர்சம்		9—16
5.	ரக்ஷாவிமர்சம்	[தொடர்ச்சி]	25—32

ஜீவிய சந்தாதாரர்கள்.

ஸ்ரீமான் ப்ரோபஸர் சித்ரகூடம் ராமாநுஜாசார்யர்ஸ்வாமி குமாரர்கள் ஸ்ரீமான்கள் வக்கீல் க்ருஷ்ணமாசார்யர், வக்கீல் ராஜகோபாலாசார்யர் காலஞ்சென்ற பிதா முன்செய்த வாக்தானத்தை அநுஸரித்து ஸ்ரீதயாசதகம் எளிய தமிழுரையுடன் நம் ஸபையில் அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்ததற்காக தடவை 2-ல் ரூ. 50 நன்கொடை அளித்தார்கள். ரூ. 50 நன்கொடையளித்து ஜீவித சந்தாதாரராக இருந்து ஸபையை அபிமானிக்க பல ப்ரமுகர்கள் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள்.

தயாசதகம் (தமிழுரையுடன்) கிளேஸ் பேபர்
விலை ரூ. 1—0—0

காபிகள் அடியில்கண்ட விலாஸங்களில் கிடைக்கும்.

1. ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை, ஸ்ரீரங்கம்.
2. ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை, 29 கிருஷ்ண பவனம், வெப்பேரி, மதராஸ்.
3. ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ், கும்பகோணம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதேசிகனும், தேவாலயங்களும்.

தேவாலயங்கள் இக்கலியில் பல காரணங்களால் தெய்வத்தையே மறந்திருக்கும் நமக்கு தெய்வத்தினுணர்ச்சியை உண்டு பண்ண பலபடிகளில் இன்றியமையாத ஸாதனம் ஆகின்றன. இவைகளில் ஸ்ரிய:பதியின் ஆலயங்களை பரமைகாந்தியான ப்ரபந்நனுக்கு உத்தேச்யங்களென ஸ்ரீஸாரசாஸ்திரத்தில் சரமச்லோகாதிகாரத்தில் "ஸ்வதேவதாந்ருவிமுக்வெத்து, வைஷ்ணவாநந்ருணாநச" என்றும் இப்படிகளில் தர்மசாஸ்த்ர இதிஹாஸாதிகளில் சொன்ன ஆசாரமும் பரமைகாந்திக்கு சாஸ்த்ரபலத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே நியதம்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் ஏற்படுகிறது. அதாவது தேவாலயங்களையெல்லாம் ஸேவிப்பது விதிப்ராப்தமாயினும் ப்ரபந்நனுக்கு வேறு தெய்வங்களின் ஸேவை ஸ்ரீகீதாதிகளில் விலக்கப்பட்டிருப்பதால் அவ்வசனங்களுக்கு இவன்விஷயத்தில் பகவத்ஸேவையினாலேயே சாரிதார்த்யம்(பயன்) ஏற்படுகிறதென்று திருவுள்ளம். தேவதாந்தரங்களைப் பற்றிய சாஸ்திரங்களில் சொன்ன வ்ரதங்களுக்கும் இந்த ந்யாயத்தைக்கொண்டு விவேகியான இவன் அநுஷ்டியாததால் விரோதம் சொல்ல விரகில்லை. இதனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளைக் கைவிட்டான் என்பதற்கில்லை. இச்சாஸ்த்ரீயநியமம் "ஸ்விஷயாய யதோக்தாநாம் — தேவதாந்தராஸ்யவிஷயாய | விஷயாய விஷ்ணோஸ்து, ஸந்தி தேவதாநாம் ஸந்தாவிந யமவ்யேக்ஷ" என்கிற சாஸ்திரீயநியமாதிகார ஸ்ரீஸூக்தியால் தர்மங்கள் தவறாதிருப்பதற்கும் அதன் நிலை குலையாதிருப்பதற்கும் ச்ரிய:பதியின் திருவுள்ளம் உகப்பதற்கும் வேதத்திற் சொன்ன ஆசாரத்தை மனதாலும் மீறலாகாது என்றேற்படும் அர்த்தத்திற்கு விரோதமில்லை என்று கொள்ளவேணும். இவ்வதிகாரத்தின் ஸங்க்ரஹச்லோகத்திலும் ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாத்யைஃ ...... நியமிதமாராதிதம்... நிவர்ணதாமேவ திவ்யைஃ (ச்ருதி ஸ்ம்ருதி: அநுஷ்டானங்கள் முதலியவைகளால் நியமிக்குமிறைவனின் திருவுள்ளத்தைச் செவ்வையாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான்

அறிவுள்ளவன்) என்றருளிச்செய்திருப்பதாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் கொஞ்சமே ஸம்பந்தமுண்டென்பது ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களைக் குறிக்காதென்பதே நம்முடைய திண்ணமான எண்ணம்.

ஸ்தானவிசேஷாதிகாரத்தில், திருநாராயணீயத்தில் தர்மம் ஒருகாலுடன் எங்கோ ஓரிடம் செல்லும்போது நாங்கள் எங்கு வஸிப்பது என்று தேவர்களும் ருஷிகளும் கேட்க நன்னடத்தையுள்ள ஆசார்யர்கள் எங்கு கொண்டாடப்படுகிறார்களோ, தர்மம், வேதங்கள், ஐந்து மஹா யக்ஞங்கள், தவம், ஸத்யம், அடக்கம், தர்மம் சேர்ந்த ஹிம்ஸை (யாகங்கள்) எங்கு நடைபெறுகின்றனவோ அங்கு வஸிக்கவேண்டுமென பகவானருளிச்செய்தானென்றும் அவைகளிலும் அவன் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களில் நிரந்தரவாஸம் பண்ண உசிதம் என்றும் 'யாவச்சரீரபாதமத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ' (சரீரம் விழும்வரை இங்கு ஸ்ரீரங்கத்திலேயே ஸுகமாயிரு) என்றதும் மற்றுமுள்ள ஸத்வோத்தரங்களான பகவத்க்ஷேத்ரங்களுக்கு உபலக்ஷணமென்றும் அருளிச்செய்து, "ஆராதவருளமுதம் பொதிந்த கோயில்" என்றாரம்பித்து கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் விஷயமாய் மூன்று பாசுரங்கள் அருளிச்செய்தார். இவைகளில் முதல் பாசுரத்தின் ரஸங்களைச் சிறிது அநுபவிப்போம்.

ஆராதவருளமுதமென்னுமிடத்தில் முன்பே எம்பெருமானுக்குள்ள அபர்யாப்தாம்ருத(ஆராவமுத) மென்ற திருநாமம். அபர்யாப்தம்போதாதென்று ஆராத அருள்அமுதம் என்றபடி தேவர்களுக்கும் பூர்வதேவர்களுக்கும்(அஸுரர்களுக்கும்)கலஹத்திற்குக் காரணமான அம்ருதம்போலன்றிக்கே தேவாநாம் தாநவாநாம் ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் (தேவரும் அஸுரரும் யாவரும் ஒன்றாக விருந்து அருந்தும் பிறப்பென்னும் பெருந்துன்பத்திற்கு மருந்துமான)இன்னருளமுதமென பொருளுரைத்தாராகவுமாம். இவ்வாறு அமுதவாறு நிறைந்த கோயிலென மற்றோரடியில் செழுமறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயில் என்றபடி ப்ரணவமென்னும் ஸுவர்ண(நல்லெழுத்தின்) ஆகாரமாய் ஸ்ரீரங்காபிக்யமாய் (ஈயத்திரெளியுடன் என்று ச்லேஷை) இருக்கச் செய்தே ஸுவர்ணசோபமான விமானத்திற்கு ஸமானமில்லை

யென்கிறார். பின்பு நாபிகமலத்தில் பிறந்த நான்முகனால் பஹுகாலம் ஆராதிக்கப்பட்டு அயோத்தியாளும் அரசர்களால் அளிக்கப்பட்டும் பின்பு தாமே அவ்வர்ச்சாவதாரமுள்ள தம்மை ஆராதிக்க வாசைப்பட்டு அக்குலத்தில் பிறந்து தொழுத பழுதொன்றிலாத பரமன் கோயிலென்றும் 'யதேதா ரக்ஷதி ரக்ஷித:' என்றபடி தமக்குத் துணையான விபீஷணனுக்கு "ராஜோ விபூ ஷவாநு யதோ:" என்று தான் துணையாக வந்ததும் பின்பு தக்ஷிணதேசத்திலுள்ளவரிடம் தாக்ஷிண்யத்தால் கங்கையில் புனிதமாய காவிரி நடுவுபாட்டில் மணல்மேட்டில் கண்வளர்ந்தருளும்போதே "தேவோவாய ப்ரணயிநிஜநே தக்ஷிணாஶி ஶாஸ்யாம்" என்றபடி தென்திசை இலங்கைநோக்கும் பெருமான் வஸிப்பதால் எங்கும் தீராத வினைகளைக் களைந்து ப்ரணவம்போல் வளைந்து விளங்கும் கோயிலென்று முடிக்கிறார். பெருமாளான தாமே ஆராதித்ததாலன்றோ அப்பெருமானுக்கு பெரியபெருமாளென்றும் அத்திவ்யதேசத்திற்கு பெரிய கோயிலென்றும் எம்பெருமானார் ஸம்ப்ரதாயத்தில் வழங்குவது.

இரண்டாமடியில் 'தோராத தனிவீரன்' என்னும் பதத்தில் தோராதவென்பதைப்பற்றி துர்வாதிகர்வநிர்வாபணம் என்னும் சுவடியில் சப்த பரிச்சேதமென்னும் கண்டத்தின் முடிவில் இன்னமும், "அதிகாரஸங்க்ரஹமென்னும் தேசிகப்ரபந்தத்தில் 'ஆராத வருளமுதம் பொதிந்த கோயில்' என்னும் பாட்டின் இரண்டாமடியில் 'தோராத' என்று ப்ரயோகித்திருக்கிறார். 'தோல்' என்ற வினைப்பகுதியின்மேல் எதிர்மறை விகுதியேறினால் 'தோலாத' என்றாகுமேயன்றி, 'தோராத' என்று ஒருகாலுமாகாது. ஆராத — சேராத — தீராத என்ற எதுகைக்காகத் 'தோராத' என்று அபசப்தப்ரயோகம் பண்ணிவிட்டார். இனி இதையும் திருத்தப்பாருங்கள்" என்று தூஷிக்கிறார். பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-ம் பத்து 3-ம் திருமொழியில் சீலைக்குதம்பையென்னும் பாசுரத்தில் 'குளிரமுத்தின் கோடாலமும்' என்னுமிடத்தில் கோடு ஆலம் என்று பிரித்து பிறைபோலே வளைந்திருக்கிற ஆரமும். ஆரம் என்கிற விது 'ரலயோரபேத:' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஆலம் என்று கிடக்கிறது என்றிருப்பதைப் பார்த்துத் தெளியவும். அர்க்கமும் அநகமுமான ஸ்ரீதேசிகஸ்ரீஸூக்திகளின் அருமையும் பெருமையும் அகக்கண்ணிருப்பவர்க்கன்றோ அறியலாகும். ஷை தூஷணச்சுவடியின் முடிவில் "இப்படிப்பட்ட சொற்பிழைகள் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். ஸமயம் வாய்க்கும்போது வண்டிவண்டியாக விஷயங்களை எடுத்துவிடுவோம்.

பரன் சென்றுசேர் திருவேங்கட மாமலையொன்றுமே தொழ நம் வினை ஓயுமே என்றபடி நம்மாழ்வார் ஈடுபட்ட திருமலைப் பாசுரத்தையும், நம்மிராமாநுசன் சாலைக் கிணற்றுநீர் வார்த்துவளர்த்த சோலைக்கல்பகமான பெருமாளின் அத்திகிரியைப் பற்றியும் பின்பு எழுதுவோம். இத்தகைய திவ்ய தேசங்களில் நம்மாழ்வார்களுடையவும் நம்மாசார்யர்களுடையவும் பெரிதும் வேரூன்றிய அநுபவவிசேஷங்களை அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பரக்கக் காணலாம். விசேஷமாக ஸ்ரீதேசிகன் ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளை அடியொற்றி திவ்யதேசத்தெம் பெருமான்களைப் பற்றி அநேகம் ஸ்தோத்திரங்களை அருளிச் செய்தாரென்பது அக்ஷராஸ்யர் அனைவரும் அறிந்ததே. சரம ச்லோகாதிகாரத்தில் "ஆனபின்பு

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥"

என்றுமிருக்கிறது. இவர் இச்சுவடியிலெழுதிய தோஷங்கள் ஒன்றையாவது வித்வான்களுள்ள ஸபையில் சொல்லவல்லவரல்லரென்பதை ப்ராமாணிக பண்டிதர் அறிவர். [illegible] ஒன்றுக்கு ஸமாதானம் காட்டினோம். இனி இஸ்ஸஞ்சிகையில் எல்லாவற்றிற்கும் கண்டனம் வெளிவரும்.

[ஆஹாரம், உபதேசம், மந்த்ரம், பொருள், ஜாதி (பிராமணன் முதலானவை), வர்ணாச்ரமங்கள்— இவைகளுக்குள்ள நியமங்களுடன் ச்ரிய:பதியின் கைங்கரியத்தைச் செய்யக்கடவன் ப்ரபந்நன். ஆகையால் சாஸ்திரங்களில் தர்மவ்யாதர், துலாதாரர், சபரீ விதுரர் முதலானவர்கள் புராணாதிகளில் ஜாதியை முன்னிட்டே சொல்லப்பட்டார்கள். இவைகளின் சரித்திரமும் அவரவர்கள் ஜாதிக்குத் தகுந்தபடியே நடந்ததென இதிஹாஸங்களில் காணப்படுகிறது. ஜாதிநியமம்கடந்த சில தர்மங்கள் அசரீரிவாக்கு முதலானவைகளால் ஏற்பட்டவை. அந்த பலத்தினால் அங்குமட்டும் கூடும். குறிப்பிட்ட தேசம், காலம் அதிகாரி முதலானவைகளின் தர்மங்கள் வேறுதேசம், காலம், அதிகாரி முதலானவைகளில் வரமாட்டா. அந்தந்த சரிதங்களின் தாத்பர்யத்தைத் தெரிந்துகொள்ளத் திறமையற்றவர்கள்கடவுளின் கலிகோலாஹல லீலையாட்டை விருத்திசெய்கிறார்கள்] என்றருளிச்செய்திருப்பதால் நம்மிஷ்டம்போல் தேவாலயங்களில் கைங்கர்யமும் ஜாதி வேற்றுமையன்றியே (பஞ்சமர் முதலான ஸங்கரஜாதியருள்பட யாவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஆலயத்திற்குள் பகவத்ஸேவை முதலானவைகளைச் செய்யலாமென்றும் திருப்பாணாழ்வார் முதலானவர்களின் சரித்திரம் பகவன்நியமனம் முதலானவைகளால் நடந்ததாகையால் அவைகளை இப்பொழுது இருப்பவர்களுக்கு திருஷ்டாந்தமாக்குவதும், ஐவருக்கு மனைவியான த்ரௌபதியின் தர்மத்தை தற்போதும் நடத்தவருமாதலால் உசிதமாகாதென்றும், ஆலயப்ரவேசம் முதலான நிகழ்ச்சிகள் இகழ்ச்சிக்குரிய கலியின் கோலாஹலமென்றும் நம் ஸ்ரீமந் நிகமாந்தமஹாதேசிகன் திருவுள்ளமெனத் தெளிகின்றோம்.

பரவஸ்து. ஸ்ரீநிவாஸசாரியர்.

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபைக்கு நன்கொடை.

ஸ்ரீ[illegible] விசிஷ்டராய் [illegible] வ்ராஜகராய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ[illegible] கோழியாலம்ஸ்வாமி யென்னும் ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ [illegible] அருளிச் செய்யப்பட்டவைகளான கீழ்க்கண்ட கிரந்தங்கள், அந்த

ஸ்வாமியின் திருவடியான பண்டித ரத்னம் உத்தமூர் ஸ்ரீ-உ-வெ வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமியால் ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷணஸபையின் அபிவ்ருத்திக்காக ஒவ்வொன்றில் காபிகள் 100 இனமாக அளிக்கப்பட்டன.

1. பரபக்ஷநிராக்ருதி: ॥ விலை ரூ. 1 0 0

இதில், ஸ்ரீசங்கராசாரியர் ஆனந்தமயாதிகரணத்திலுள்ள 8-ஸூத்ரங்களுக்கும் செய்திருக்கும் யோஜனையும், இதுவரையில் அதை அடியொற்றி பின்னுள்ள மிகவும் ப்ரஸித்தர்களான அத்வைத பண்டிதர்களால் அவ்வதிகரணத்திற்கு செய்திருக்கும் வெகுவிதமான அர்த்த வர்ணனங்களும் ஸூத்ர ஸ்வாரஸ்யத்திற்கும் ச்ருதி வாக்யங்களுக்கும் லௌகிக யுக்திகளுக்கும் தங்களுடைய பூர்வோத்தர வாக்கியங்களுக்கும், பழமையான போதாயனர் முதலான மஹர்ஷி க்ரந்தங்களுக்கும் மிகவும் பொருந்தாதவைகள் என்று விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கிரந்தத்தில் ந்யாயரக்ஷாமணி, ப்ரம்மவித்யாபரணம் முதலிய அத்வைதிகளுடைய உத்க்ரந்தங்களை எடுத்து ரொம்பவும் விசாரித்திருக்கிறது. வர்த்தமானத்திலிருக்கும் ப்ரம்மஸ்ரீ கருங்குளம் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் செய்த க்ரந்தத்திலுள்ள இவ்வதிகரண வாக்யங்களை எடுத்து விசாரித்து இருக்கிறது. இதை வித்வான்கள் அவசியம் பார்க்கவேண்டியதென்று அடியேனுடைய அபிப்பிராயம். ஷை கிரந்தமே எல்லாருடைய ஸௌகரியத்தை உத்தேசித்து கொஞ்சம் சுருக்கி தமிழ் நடையில் ஷை கிரந்தகர்த்தாவால் எழுதப்பட்டு மதுரை வக்கீல் உ.வே. கே. ராமய்யங்கார்ஸ்வாமியால் அச்சிடப்பட்டு பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

2. மதுவித்யா மார்கதர்பணம். மதுவித்யாநிஷ்டனுடைய மார்க்கத்தின் விசாரம். விலை ரூ. 0—4—0

3. பூர்ணத்வவிசார: பகவத்ஸ்வரூபம் வஸ்துதோறும் நிறைந்திருப்பதைப்பற்றிய விசாரம். விலை ரூ. 0—4—0

ஷை கிரந்தங்கள் ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணியின் சந்தாதாரர்களுக்கு பாதி விலைக்குக் கொடுக்கப்படும். சபையின் அபிவிருத்திக்காக எல்லா சந்தாதாரர்களும் ஒவ்வொரு பிரதி வாங்க வேண்டுமென வேண்டுகிறோம்.

(ப. ஸ்ரீ.)

(பரை) பரேஷு [பரேஷு] - பிறரிடத்தில், அஸதோऽபி [அஸத: அபி] - இல்லாததேயான, தோஷாந் [தோஷாந்] - தோஷங்களை, ஜந: [ஜந:] - ஓர் மனுஷ்யன், (துர்ஜனன் என்பவன்), பச்யதி [பச்யதி] - பார்க்கிறான். (பரேஷு [பரேஷு] - பிறரிடத்தில், ஸதோऽபி குணாந் [ஸதோபி குணாந்] - உள்ளதேயான குணங்களையும், நைவ பச்யதி [நைவ பச்யதி] - பார்க்கிறதேயில்லை. ஸ்வஸ்மிந் [ஸ்வஸ்மிந்] - தன்விஷயத்தில், இதம் [இதம்] - இது, விபரீதம் [விபரீதம்]- நேர் தலைகீழ். ஏஷ: [ஏஷ:] - இது, மோஹாஞ்ஜநஸ்ய [மோஹாஞ்ஜநஸ்ய] - மோஹமென்னும் மையின், மஹிமா [மஹிமா]- மஹிமை.

அவதாரிகைகளுடன் தாத்பர்யங்கள் — (1) முன் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவித்த காவ்யத்திருடர்கள், பிரதான கவிகளின் காவ்யங்களில் குணங்களிருப்பதைப் பார்த்து, அதைப்போல் அழகாய்த் தங்களுக்குக் கவனம் செய்யச் சக்தியில்லையென்பதையும் தெரிந்துகொண்டு பிறர் காவ்யங்களிலிருந்து திருடுபவர்; பிறர் குணத்தையும், தங்கள் குணக்குறைவையும் தோஷத்தையும் நன்கு அறிந்தவர். இங்கே பேசப்படுகிறவர்கள் பிறவி மோஹத்தால் புத்திக்கண் ஸரியாகத்தெரியாமல் பிறரிடமில்லாத தோஷங்களை இருப்பதாகப் பார்ப்பவர்; பிறரிடமிருக்கும் குணங்களை ஒருகாலும் பாராதவர்; தங்கள் ஸொந்தவிஷயத்திலோவென்றால் இதற்கு நேர் தலைகீழாக இல்லாத குணங்களை இருப்பதாகப் பார்த்தும், இருக்கும் தோஷங்களைப் பாராமலுமேயிருப்பவர். இது மோஹமென்னும் மையினால் கண் மூடப்பட்டிருப்பதின் ப்ரபாவம். ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் விவேகமஹாராஜர் இந்த ச்லோகத்தை உபயோகிக்கிறார். (2) ஸஜ்ஜநச்ரேஷ்டரான ராமனை 'ஸ்வதோஷ பரதோஷவித்' 'தன் தோஷங்களையும் பிறர் தோஷங்களையுமறிந்தவர்' என்று வால்மீகி வர்ணித்தார். முதலில் தன் தோஷங்களை வித்வானயிருப்பவன் அறியவேணும் என்பதைக் காட்ட 'ஸ்வதோஷ' என்பதை முதலில் ருஷி வைத்தார். பிறர் தோஷங்களும் தெரிந்திருக்கவேணும். ஆயினும் அதை அதிகமாக ப்ரகடனம் செய்யக்கூடாது. ரஹஸ்யத்தில் உபதேசத்தால் திருத்தலாம். தண்டிக்க அதிகாரமுள்ள

விடத்தில் ப்ரகாசமாய் தண்டித்துத் திருத்தலாம். துர்யோதனனிடம் 'ராஜாவே, பிறரிடத்தில் கடுகு அளவும் இருக்கக்கூடிய தோஷங்களைப் பார்க்கிறாய்; உன்னிடமுள்ள யானைப்ரமாணமான தோஷங்களையும் நீ பார்க்கிறாயில்லை' என்றார் விதுரர். இந்த ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கும் துர்ஜனன் துர்யோதனனிலும் பெரியவனென்று வைசித்ரியம். அடியோடு இல்லாத தோஷத்தையும் பார்க்கிறவன். (3) தன் தோஷம் தெரிந்தால், அதை மாற்றிக்கொண்டு கடைத்தேறலாம். பிறர்குணங்களைப் பார்த்தால், அவர்களோடு பழகி அந்தக் குணங்களையும் பழகலாம். குணவான்களைத் தூஷித்தால் அவர்கள்பாபத்தை இவன் கட்டிக்கொண்டு தன் பூர்வபுண்யத்தை அவர்களடையும்படி செய்கிறான். இப்படிப்பலவிதமாக அசட்டுத்தனம். இப்படி நடப்பவன் நிபுணனல்லன். (4) 'பரன்' என்னும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் எண்ணிறந்த கல்யாணகுணங்களுள்ளன. ஸுஜநோத்தமரான ராமனிடம் அநேக கல்யாணகுணங்கள் இருக்கின்றனவென்று கோஸலநாட்டுக் குடிகள் அவர்தகப்பனுருக்கு எடுத்துக்காட்டினார்கள். பரனிடத்தில் தோஷமென்பதேயில்லை. இப்படிக்கிருந்தும் பரனுக்கு குணங்களேயில்லையென்றும், பரனுக்கே அக்ஞானம், ப்ரமம் முதலிய தோஷங்களுள்ளனவென்றும், இப்படிப்பார்க்கும் நாம்தான் தோஷமற்றவரும் உண்மையறிவுள்ளவரென்றும் பார்க்கலாகாது. 'ப்ரஹ்மத்திற்கு அவித்யை சொன்னால், சொல்லுகிறவருக்குத்தான் அவித்யைதோஷம் ஒட்டும்' என்று தத்வமுக்தாகலாபத்தில் ஸாதிக்கப்பட்டது. (5) இல்லவே இல்லாததை உள்ளதுபோல் ப்ரமித்துப்பார்ப்பது அஸத்க்யாதிபக்ஷத்தைப்பற்றுவதால் ஸர்வசூன்யவாதத்தில் முடியும். (6) தமஸ்ஸு, மோஹம், மஹாமோஹம், தாமிஸ்ரம், அந்தம் என்று அவித்யைக்கு 5-பர்வங்களென்பர். இல்லாததைக் காட்டுவதும் இருப்பதை மறைப்பதும் அவித்யையின் சக்திகளென்பர். இந்த விஷயத்தில் இது உண்மையாயிருக்கிறது.

ஸ்ரீபட்டப்பா ஸ்வாமி ஸாதித்த பொருள்கள்— (1) 'ஜந:' என்பதால் பிறவியிலேயே இப்படி விபரீதமான துர்ஜனஸ்வபாவமமைந்ததென்று ஸூசிக்கப்படுகிறது. அவன் என்ன செய்வான்; அவன் பிறவிக்குணத்தை அவன் மாற்றமுடியவில்லையென்று பரிதாபம். (2) 'பிறர்குணங்களைப் பார்ப்பதேயில்லை' என்றதற்கு பிறர்தோஷங்களைப் பார்க்காமலிருந்தாலும், பிறர்

குணங்களை ஒருகாலும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டானென்று பொருள். (3) 'அமோஹாஞ்ஜனம்' என்றும் பிரிக்கலாம். 'அமா' என்று அமாவாஸ்யைக்குப் பெயர். அன்று இருட்டில் சின்ன எழுத்துக்களை விளக்கில்லாமல் ஊஹித்துப்படிக்கும்படி செய்யும் சக்தியுடைய அஞ்சநம் (மை). கோட்டான் மண்டையிலிருந்து இறக்கும் மையைத் தடவிக்கொண்டு இரவில் இருட்டில் புத்தகம் படிக்கலாமென்று தத்தாத்ரேயதந்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. தோஷா' என்றும் 'ந ஸதோபி' என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். 'தோஷா' என்பதற்கு 'இரவில்' என்று பொருள். இருட்டில் மிகச் சின்ன எழுத்தைப் படிக்கலாமேயொழிய, 'ஸத்' என்று சொல்லப்படும் தேஜஸான நக்ஷத்ரங்களை அந்தக்கண்ணைக்கொண்டு பார்க்கமுடியாது. இருட்டில் நக்ஷத்ரங்கள் நன்றாய் ப்ரகாசித்தாலும் அதைப் பார்க்கமுடியாது. இருட்டில் மிக ஸூக்ஷ்மமான எழுத்தையும் படிக்க உதவும். இதெல்லாம் அந்த அஞ்ஜனத்தின் ஓர் விசித்ரமான விபரீத மஹிமை. 'அஸத்' என்பதற்கு 'மிக ஸூக்ஷ்மமான' என்று பொருள். (4) மோஹத்தால் மூடப்பட்ட புத்தியையுடைய அரசன் தன்னுடைய பலக்குறைவை அறியாமலும், எதிரியின் பலத்தை அறியாமலும் ஏமாந்துபோவான். 'பரேஷு தோஷாந்' என்று ஒரே பதம். பிறருடைய 'இஷு' என்னும் பாணங்களுடைய இல்லாத குற்றங்களையும் பார்க்கிறான். அவர்கள் இஷுக்களின் 'குணு' சிறந்த நாண்கயிறு முதலிய வலிமைகளைப் பார்க்கிறதில்லை. தன் பாணங்களுக்குள்ள துர்பலங்களைப் பார்ப்பதில்லை; இல்லாத குணங்களைப்பார்க்கிறான். (5) ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இல்லாத அவித்யாதோஷத்தைப்பார்க்கிறான்; உள்ள குணங்களைப்பார்ப்பதில்லை. தன் அக்ஞானத்தைப் பார்ப்பதில்லை; தன்னிடமில்லாத குணங்களைப் பார்க்கிறான். (3)

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌂
  𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌷𑌕𑍍𑌤𑌧𑍀𑌶𑍍𑌚𑍋𑌰𑌃 ।
𑌪𑌶𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌗𑌣𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿
  𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌮 𑌯𑌶𑍋𑌦𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 ॥ ॥ ௪ ॥

யத்ர பய:ப்ரக்ருதி ஸ்வம்
  புக்த்வா ஸத்யாநுஷக்த தீஶ்சோர: ।
பசுவ்ருத்திகணே தஸ்மி
  ந்நபிநாம யசோதயாவ்ருத்தம் ॥ (4)

(ப-ரை) யத்ர [யத்ர] - யாரிடத்தில் (எவன் வீட்டில், எப்பொழுது), ஸ்வம் [ஸ்வம்] - (அந்த வீட்டுக்காரருக்குச்) சொந்தமான, பய: ப்ரப்ருதி [பய: ப்ரப்ருதி] - பாற் சோறு முதலியதை, புக்த்வா [புக்த்வா] - உண்டு, சோர: [சோர:] - (திருடவந்த) திருடன், ஸத்யானுஷக்ததீ: [ஸத்யா நுஷக்ததீ:]-ஸத்யத்தில் ஊன்றிய புத்தியுடையவனாகிறான் (ஆகிறானே) தஸ்மிந் பசுவ்ருத்திகேணபி [தஸ்மிந் பசுவ்ருத்திகேணபி]-வேடரைப்போல் பசுக்களைக் கொன்று தின்னும் அந்தப் பசுக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனிடமும் (பசுப்பாயனான அப்பாமரனிடமும்), யசோதயாவ்ருத்தம் நாம [யசோதயாவ்ருத்தம் நாம]-யசஸிலும் தயையிலும் பற்றுதல் காணப்படுகிறதே. பிறவித் திருடருக்கு இருக்கும் நன்றியறிவுகூட நமக்கிருக்கவேண்டாமோ? க்ருதஜ்ஞதையை அவர்களும் மதிக்கிறார்களே? க்ருதக்னதைக்கு அவர்களும் பயப்படுகிறார்களே. அல்லது ஒருவருக்குச் சொந்தமான பாற்சோற்றை உண்டும் அவன் வீட்டில் திருடிப் பொய்யாக இல்லையென்று ஸாதிக்கும் திருடனாகிய கொலைபாதகனிடம் கீர்த்தி தயைநன்னடத்தைகளிருக்குமோ? அல்லது எங்கே (கோகுலத்தில்) பிறருக்குச் சொந்தமான பால் வெண்ணெய் முதலியதை உண்டு, இல்லையென்று ஸாதிக்கும் சோரனான, பசு மேய்க்கும் வ்ருத்தியையுடைய கண்ணனிடத்திலும் யசோதையால் (சிக்ஷை) நடத்தப்பட்டதே. (திருட்டுக்குற்றத்திற்கு மநுஷ்யரான நாமஞ்சவேண்டாமோ?)

அவதாரிகையுடன் தாத்பர்யங்கள்— (1) பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஸ்வதந்த்ரமாகவெண்ணி நடந்து ஆத்மாபஹாரமென்னும் திருட்டைச் செய்யும் திருடர்களைப் பற்றியும், ஈச்வரன் செய்யும் பல நன்றிகளையும் மறந்து அவர் கொடுப்பதையே உண்டு த்ரோஹம் செய்யும் க்ருதக்நரையும்பற்றி முதல் இரண்டு ச்லோகங்களில் ஸூசிக்கப்பட்டது. 3-வது ச்லோகத்தில் பிறர் குணங்களைப் பாராமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, இல்லாத தோஷங்களைப் பார்ப்பதற்குமட்டும் தங்கள் விபரீதக்கண்ணைத் திறப்பவரைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டது; அவர்கள் பிறர்குணங்களை மறுக்கிறாரேயொழிய, பிறர் சொத்தைத் திருடி தாங்கள்

ஸொந்தமாக உபயோகப்படுத்தி அநுபவிப்பவரல்லர். சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஸத்வித்யையில் தஸ்கரத்ருஷ்டாந்தமென்று திருட்டுக்குற்றம் செய்த குற்றவாளியா அல்லது குற்றம் செய்யாத சுத்தவாளியாவென்று கண்டுபிடிக்க மழுவேந்தச்செய்து பரீக்ஷிப்பதைக் காட்டுமோர் தப்தபரசுக்ரஹணத்ருஷ்டாந்தம் உண்டு. திருடினது பொய்யானால், திருடவில்லையென்று அவன் சபதம் செய்வது ஸத்யமானபடியால், அந்த ஸத்யத்தை அவன் அணைவதால், பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்பினால் அவன் கொளுத்தப்படுகிறதில்லை; திருடிவிட்டு அவன் திருடவில்லையென்று அஸத்யம் பேசினால், அவன் புத்தி அஸத்யத்தைத் தழுவுவதால் அவன் எரிக்கப்படுகிறான். பெருமானுக்கு ஸம்பந்தமான தன்னையே திருடி தாம் ஸ்வதந்திரரென்று நினைத்து ஸ்வாதந்திரியத்தைப் பாராட்டுபவருக்கு மோக்ஷம் கிடையாது. மீண்டும் சிறைச்சாலையிலடைப்பே வரும். தாம் பெருமானுடைய உடைமையென்பதையங்கீகரித்து, பாரதந்த்ர்யத்தையே அநுஸந்தித்து நடப்பவர், ஸத்யமான எண்ணத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் மோக்ஷமடைவரென்று அங்கேகாட்டியுளது. பெருமாள் கொடுக்கும்பால் நெய் அன்னம் முதலியதைப்புஜித்துவிட்டு,தான் ஸ்வதந்த்ரனென்றும் அஸத்யத்தில் நிற்கும் புத்தியையுடையவன் பசுவென்னும் தன் ஆத்மாவையே கொல்லுபவனாவான். தைவம் கொடுக்கும் சோற்றை க்ருதக்னதையோடு தைவத்துக்கு நிவேதனம் செய்யாமல் உண்பவன் திருடனே என்று கீதை. அவனிடம் கீர்த்தி, தயை முதலிய நற்குணங்கள், நல்ல ஆசாரம் இவை அணுகுமோ? அவனுக்கு நற்குணமும் நல்லொழுக்கமும் புகழும் எப்படிக்கிடைக்கும்? (2) பிறர் காவ்யங்களில் பழகி, அந்த ரஸங்களைப் பானம் செய்து, அதிலிருந்து சப்தங்களையும் பொருள்களையும் திருடி, அங்கிருந்து எடுத்ததென்று ஒப்பாமல் அவற்றையும் புகழாமல் தன் ஸொந்தம்போல் நடிப்பவர், பசுக்களைப்போன்ற அவிவேகியாவார். அவர்களுக்கு யசஸும், நற்குணமும், நல்லொழுக்கமும் என்றைக்காவது இருக்குமோ? (3) திருட்டையே தொழிலாகவுடைய கா(வா)துகர்கள்கூட ஒருவீட்டில்ஒருவர்பாற்சோற்றைத் தின்றுவிட்டால், அவருக்கு த்ரோஹம் செய்யக்கூடாது என்று ஓர் ஸத்யத்தைக் கைப்பற்றியுளர்; திருட்டையே தொழிலாகவுடைய கள்ளர்கூட இப்படி செய்நன்றி மறவாமையும், திரு

டக்கூடாதென்று ஸத்யத்தையும் பாராட்டுவதால், அவர்களிடமும் புகழும், தயையும், நல்லொழுக்கமும் தங்குகிறதே. திருடர்கள் பரிபாலிக்கும் இந்த ஸத்யத்தையும் காப்பாற்றாமல் உண்ட வீட்டுக்கு த்ரோஹம் செய்யும் அஸத்யபுத்திகளான அவிவேகிகளுக்குப் புகழும் நல்லொழுக்கமும் எப்படிக்கைகூடும்? (4) ஆசாரியரிடம் ஞானப்பாலை அருந்தி அவர்கள் கொடுத்த ஞானப்பிச்சையை அவர்கள் திருநாமத்தை ப்ரகாசப்படுத்தாமல் வெளியில் தம்முடைய சொந்த ஞானம்போல ஆடம்பரம் செய்யுமக்ஞர்களுக்கு என்ன புகழும் ஒழுக்கமும் கூடும்? (5) ஒருவர்வீட்டில் பால், தயிர், வெண்ணெய்யைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, அதை இல்லையென்று பொய்யாக மறுதளிக்கும் லோகநாதனை கண்ணனைக் கூட தாயான யசோதை சிக்ஷித்தாளே. மனுஷ்யரான நாம் திருடி, திருட்டையும் மறுத்துப் பொய் பேசினால், நமக்கு யசஸ், தயை, நல்லொழுக்கம் முதலியவை எப்படிக்கூடும்? (6) ப்ருந்தாவனத்திலுள்ள நெய், தயிர், பால், வெண்ணெயெல்லாம் கண்ணனுடைய ஸ்வம்; கண்ணன் கடாக்ஷத்தால் திங்கள் மும்மாரி பெய்து எல்லாம் வ்ருத்தியாயிற்று. அவனுடைய ஸ்வத்தை அவனெப்படி திருடக்கூடும்? கோகுலத்தில் ஆய்ச்சியர் வீடுகளில் உறியிலிருந்து வெண்ணெயுண்ட அவனை 'அஸத்யானுஷக்த புத்தி' என்று தூஷிக்கவேணுமானால், கோகுலத்திலிருக்கையில் 'ஸத்யா' என்னும் ஸத்யபாமையிடம் அவன் புத்தி ஆஸக்தமாகவில்லையென்று சப்தச்லேஷையால் அவனைப் பேசலாமேயொழிய, உண்மையாக அவனைத் திருடனென்று சொல்லமுடியாது. அவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்காமல், ஆக்கியுண்டால் அவர்கள் திருடராவாரென்று சாஸ்த்ரம். 'நம்முடைய திருட்டுக்குணம் என்னும் 'சௌர்யத்தையல்லவோ கண்ணன் திருடினான்' என்று விச்வாவஸு பதில்.

ஸ்ரீ பட்டப்பா ஸ்வாமி ஸாதித்த பொருள்கள்— (1) 'பசுவ்ருத்திகனே' பசுக்களைப்போல விவேகமில்லாமல், ஆஹாரநித்ராதிகளில்மட்டும் உழலும் அவிவேகியிடம். 'ஸ்வம்' என்பதற்கு 'தன்னுடைய பொருளை' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தனக்கே ஈச்வரன் ஏராளமான தனத்தைக் கொடுத்து, அதிலிருந்து தான் ஸௌக்கியமாய் பிறரை ஹிம்ஸிக்காமல் காலக்ஷேபம்செய்ய பாக்யம்பெற்றிருந்தும், பிறர்பொருளை அபஹரித்து அஸத்யமார்க்

கத்தில் நடப்பனேயானால் அவனுக்கு என்ன யசஸு முதலியது கூடும்? சோற்றுக்கு வழியேயில்லாமல் பட்டினி கிடப்பவர் வயிற்றுக்காகத் திருடினாலும் அக்குற்றத்தைப் பொறுக்கலாம். பணம் படைத்தவரும் பிறர்பொருளை அபஹரித்துப் பிறரை ஹிம்ஸிக்கிறார்களே. அவர்களிலும் துர்ஜனருண்டோ? (2) பால் தயிர்களான போக்யங்களை உண்ண, நான் முன்னே நான் முன்னே எனமேல்விழுந்துகொண்டு ஓடுபவர், எல்லாம்பொய், எல்லாம்சூந்யமென்று ப்ரத்யக்ஷத்தையே அடியோடு அபஹரித்தால் அவரை என்னென்று சொல்லுவது. ஸந்த்யாவந்தனகாலத்தில் 'நான் முக்தன் என்பீர். பூரி லட்டு விநியோகம் செய்கையில் கூட்டத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு முன்பு விநியோகம் வாங்க ஓடுவீர்' என்று பாஸ்கரரின் ஓர் ச்லோகமுண்டு. (3) 'கணம்' என்பது 'பூதகணத்தை' சொல்லும். பசுக்களின் ரத்தத்தைக் கொடு என்று கேட்டு அதைப் பலியாக அபேக்ஷிக்கும் பசுமாம்ஸரக்தப்ரியரான பூதங்களை நடுக்காட்டில் வேடர்களும் திருடர்களும் தைவமாகப் பூஜித்து பூஜை போடுவார்கள். திருடர்கள் வஸிக்குமிடத்திற்குப் பக்கத்தில் அந்த பூதங்களின் கோவிலிருக்கும். 'ஆஸத்யா' 'கிட்ட இருப்பதனாலே' அந்த பூதங்களிடம் நிலைநிற்கும் புத்தியுடையவர்கள். 'ஆஸத்யா அநுஷக்ததீ:' அந்தக் கோவில்களில் அபிஷேகதீர்த்தம், பால் முதலிய ப்ரஸாதத்தை வாங்கியுண்டு, அந்த பூதத்திற்கு ப்ரார்த்தனைசெய்துகொண்டு திருடப்போவர். அவர்களுக்கு ஈவு, இரக்கம் எப்படியிருக்கும்? (4) யசோதையின் பெண் மாயை; கண்ணன் அவதரிக்கும்போது, அந்த மஹாமாயை யசோதை வயிற்றில் பிறந்தாள். கம்ஸனால் கல்லில்போட்டு நசுக்கப்பட்டாலும் அந்த மாயை விந்த்யமலையில் திருடர்களாலும் வேடர்களாலும் மஹாபலிகளாகக் கொடுக்கப்படும் பசுக்களின் ரக்தமாம்ஸங்களாலும் தீர்த்தம் பால் அபிஷேகங்களாலும் பால் நிவேதனத்தாலும் பூஜிக்கப்படுவாள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பசுக்களைப் பலியாக உண்ணும் அம்மாயையும் யசோதையின் பெண். 'அவள் தன்னைப் பூஜிப்பவருடைய ப்ரார்த்தனைகளை ஸத்யமாகச் செய்வாள்' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'த்வம் ஸத்யோபயாசனா' என்றும், 'க்ருதாபிஷேகா வரதா' என்றும், 'மஹாபலி பசுப்ரியா' என்றும் அங்கே ப்ரயோகித்த பதங்களும் பொருள்களும் இந்த ச்லோகத்திலுமுள. கேட்ட வரத்

தைத் திருடருக்கும் ஸத்யமாக அளிக்கும் அந்த மாயையாகிய பூதகணத்தினிடம் அநுஷக்தமான புத்தியுடைய சோரன். (5)
பசுகணங்களை ஹோமம் செய்யும் 'ஐகாதசின'மென்னும் யாக முண்டு. 'யசோதாம் த்வா யசஸி' என்ற மந்த்ரத்தைக்கொண்டு 'யசோதா'என்ற பேர் கொண்ட ஓர் இஷ்டகையுண்டு. இஷ்டகை என்பது செங்கல். இந்த யசோதை இஷ்டகை என்பது இந்தப் பசுகணயாகத்தில் அநேகமாகக் கிடையாது. இந்தப் பசுகண யாகத்தில் யசோதா என்னும் இஷ்டகைக்கு என்ன உபயோகம் உளது? இந்த யாகம் செய்பவர் பால் முதலியதை மட்டும் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வேறு ஆஹாரமில்லாமல் உபவாஸமிருந்து ஸத்யத்தையே பேசவேண்டுமென்ற நியமத்தோடு யாகம் செய்வர். அந்த யாகத்தில் பால் முதலியதை மட்டும் உண்டு வ்ரதமிருந்து ஸத்யத்திலேயே நிலைநிற்பவராய் ச்ரேஷ்டரான தீக்ஷிதர் இருப்பார்கள், அந்தப் பசுகண யாகத்தில் யசோதா என்னும் இஷ்டகையின் ஸம்பந்தமுண்டோ? ஒருகாலிருக்கலாமென்றும் ஓர் கக்ஷியுண்டு. 'ஆஹிதாக்னியாயிருப்பவர் அந்ருதம் பேசக் கூடாது'. 'ச, உர:' என்று இரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து 'சோர:' என்றாகிறது 'உர:' என்பதற்கு 'ச்ரேஷ்டர்' என்று பொருள். யாகதீக்ஷிதர் ச்ரேஷ்டர்; ஸ்வரஸமாக எல்லோருக்கும் தெரியும் படியான அழகிய பொருள்களிருப்பதோடு மற்ற கலைகள், சாஸ்திரங்களையும் உள்ளடக்கி ச்லோகங்களமைக்கப்பட்டிருப்பது இப்படி ஸர்வக்ஞரான வித்வான்கள்தான் அறிந்து வெளியிடக்கூடும். இந்த யோஜனைகளில் க்லேசமில்லை. (4)

𑌹𑌰𑌿𑌕𑌰𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌹𑌂𑌸𑌂
𑌹𑌾𑌰𑌮𑌣𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌿𑌮𑌿𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌃 ।
𑌪𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂
𑌪𑍀𑌤𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌭𑌿𑌷𑌜𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌮𑍍 ॥ ॥ ௫ ॥

ஹரிகர புஷ்கரஹம்ஸம்
ஹாரமணீநாம் ப்ரஸூதிமிவ லக்ஷ்ம்யா: ।
பித்தேந பாஞ்சஜந்யம்
பீதம் பச்யந் பிஷஜ்யதி கம் ॥ (5)

𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌤𑌵 𑌅𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍— தேவி! உன்னுடைய 'திவ்யமான அவதாரத்தால். விபீஷணாழ்வார் அவதரித்ததும், அரசு செலுத்துவதுமான திக்கென்று முன்பு ஏற்றமுண்டு. நம்மாழ்வார் அவதரித்ததால், அந்தத் திக்கு முன்பே ஓர் ஏற்றம் பெற்றது. அந்த அவதாரமும் மஹாபுண்யபரிபாகத்தால் லப்யம். ஆனால், அது தேவன் அவதாரம். பெருமாளோ, விஷ்வக்ஸேனதேவரோ நம்மாழ்வாராய் அவதரித்தார். இங்கே தேவியான உன்னுடைய அவதாரம். 'உன்னுடைய அவதாரக்ஷணத்திலிருந்து' என்றும் பொருள்- விபீஷணர் தேவரல்ல.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿— எல்லாவற்றிலும் சிரேஷ்டமாயாகிறது. தெற்குத் திக்கு வடகோடியாகிவிடுகிறது என்பது ஆச்சர்யம். 'உத்தர' என்பது ச்ரேஷ்டத்தையும் சொல்லும், வடக்கையும் சொல்லும். 'ரொம்ப தூரம் கிழக்கே போனால், அது மேற்காகிவிடும்' என்று ஓர் ஆங்கிலப்பழமொழி. 'கிழக்கும் மேற்கும் ஓரிடத்தில் சேரும்' என்பர். 'தெற்கும் வடக்கும் ஒருகாலும் சேராது. நித்தியவிரோதிகள்' என்பர், உன் அவதார மஹிமையால் இளப்பமானது லோகோத்தரமாகும்; சேராத விருத்தங்களும் விரோதத்தை விட்டுச் சேர்ந்து விடும்.

𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵- எந்தத் திக்கை நோக்கியே.

𑌰𑌙𑍍𑌗𑌪𑌤𑌿𑌨𑌾— "தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கம்" என்பர். தென் நாட்டுக்கும் வடநாட்டுக்கும் மத்தியத்திலுள்ள ரங்கபதி. இரண்டு திக்குகளுக்கும் பொதுவாய்ப் பக்ஷபாதமில்லாமல் மத்தியஸ்தமாயிருக்கவேண்டியவர். அப்படி மத்தியஸ்தமாக இருக்கவேண்டியவரான "ரங்கபதியாலேகூட" 'திருவரங்கத் திருப்பதி மத்தியஸ்தமாயிருப்பதுபோல அத்திருப்பதியின் பதியும் மத்தியஸ்தராயிருக்க வேண்டாவோ'?

𑌬𑌹𑍁𑌮𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂- பஹுமானத்தோடுகூட. அரங்கத்தில் தூக்கம் நடனமேயம்மா! நீ பிறந்த திக்கென்று பஹுமதியாய் எண்ணிக்கொண்டேயிருக்கிறார். மனது லயமடைந்தாலல்லவோ தூக்கம். தெற்குத் திக்கிலேயே உன் அவதாரஸம்பந்தத்தையிட்டும் இத்தனை பஹுமானமிருக்கும்போது, அதை 'உத்தம'மாக 'ஸர்வோத்தரமாக'ச் செய்யும்போது, உன் பிதாவை மஹத்தராக்குவது அரிதாகுமோ? திக்கைத் 'தம' மாக்குபவர் உன் பிதாவைத் 'தர'ராக்காரோ?

நித்ராலஸாபி ஸதீ— தூக்கமாயிருந்தாலும். ரங்கத்தில் நாடகத்தில் தூக்கத்தை நடிப்பதுபோலத்தான் ரங்கபதியின் தூக்கம். 'நித்ராதி ஜாகர்யயா' 'விழித்துக்கொண்டே தூங்குகிறார்'. யோகநித்ரை. என்ன யோகம், ஆண்டாள் யோகம். 'அநித்ர: ஸததம் ராம:' என்று சொல்லி நிறுத்திவிடவேணும்.

நியதம்- நிரந்தரமாய். யோகத்தில் எப்படி இடைவிடாமல் அவிச்சின்னமான நினைப்போ, அப்படியே.

கடாக்ஷா: நிஹிதா:— கடாக்ஷங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ. 'உன்னுடைய அவதாரகாலத்திலிருந்து இப்படி நியதமாக த்ருஷ்டி வைக்கப்பட்டுளது'? 'தவ அவதாராத்' என்பதை இங்கும் அந்வயிக்க. 'எப்போ வருவாளோ' என்று த்யானம். (11)

ப்ராயேண தேவி பவதீவ்யபதேசயோகாத்
 கோதாவரீ ஜகதிதம் பயஸா புநீதே ।
யஸ்யாம் ஸமேத்ய ஸமயேஷு சிரம் நிவாஸாத்
 பாகீரதீப்ரமுகயோऽபி பவந்தி புண்யா: ॥ கஉ ॥

ப்ராயேண தேவி பவதீவ்யபதேசயோகாத்
 கோதாவரீ ஜகதிதம் பயஸா புநீதே ।
யஸ்யாம் ஸமேத்ய ஸமயேஷு சிரம் நிவாஸாத்
 பாகீரதீப்ரமுகயோऽபி பவந்தி புண்யா: ॥ (12)

(பதவுரை) தேவி - ஏ கோதாதேவியே! பவதீவ்யபதேச யோகாத் - உன் பெயரைப் பெற்ற ஸம்பந்தத்தால் (பாக்யலாபத்தால்), கோதாவரீ - கோதாவரிநதியானது, இதம் ஜகத் - இவ்வுலகை, பயஸா - தன் தீர்த்தத்தால், ப்ராயேண - மிகவும், புநீதே - பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. யஸ்யாம் - எந்த கோதாவரிநதியில், ஸமயேஷு - புண்யகாலங்களில், பாகீரதீப்ரமுகா அபி - கங்கை முதலிய புண்யநதிகளும், ஸமேத்ய - சேர்ந்து, சிரம் நிவாஸாத் - வெகுகாலம் கூடிவஸிப்பதால், புண்யா: - பரிசுத்தங்களாக, பவந்தி - ஆகிறார்களோ.

அம்மா கோதாதேவியே! உன் பெயரை வஹித்தஸம்பந்தத்தாலும், பாக்யத்தாலும் கோதாவரீநதி இவ்வுலகத்தைத் தன்

18994

தீர்த்தத்தால் மிகவும் புண்யமாக (சுத்த[illegible]ருள். எந்த கோதாவரீநதியில், கங்கை முதலிய புனிதநதிகளும் சில புண்ய காலங்களில்கூடி நீண்டகாலம் வஸிப்பதால், பரிசுத்தமாகின்றார்களோ.

அவ— தென் திக்கின் ஓர் கோணத்தில் நீ அவதரித்தாய் என்ற வஸ்துஸம்பந்தமாவது அந்த திக்குக்கு உண்டு. அந்த ஸம்பந்தலேசமுமில்லை கோதாவரீநதிக்கு. உன் பெயரைத் தன் பேராகப் பெற்ற ஸம்பந்தந்தானுண்டு. பேர் ஒற்றுமையென்ற சப்தஸம்பந்தம் நாமமாத்ரஸம்பந்தம்தானுண்டு. அந்த ஸம்பந்தத்தாலும், அந்நதி ஸர்வோத்தரமான (உத்தமமான) பரிசுத்தியையுடையது. உலகத்தையெல்லாம் பரிசுத்தமாக்குகிறாள்; உலகத்தை எல்லாம் புனிதமாக்கும் புண்யநதிகளையும் தன் சேர்க்கையால் புண்யமாகச் செய்யும் சக்தியை யடைகிறாள். பெருமாள் ஸ்ரீபாததீர்த்தமான கங்கையும் கோதாநதியில் தீர்த்தயாத்திரை செய்து அங்கே க்ஷேத்ரவாஸம் செய்து அசுத்தியை நீக்கி புண்யமாகிறாள். அதெல்லாம் உன் திருநாமத்தைப் பெற்ற பாக்யத்தின் மஹிமை. 'நாமவஹனம்' ஓர்விதமான தாஸ்யமாகும். 'த்வத்தாஸதாஸீகண:' என்பதுபோல. கோதாநதீ என்னும் தேவீ தாஸீகணத்தில் சேர்வாள்; உன திருநாமத்தை வஹிப்பதால்.

தேவி— கோதாதேவியே! கோதாவரீதேவீ, பாகீரதீ தேவீமுதலிய புண்யநதீதேவிகள் உன் விபூதிகள். உன் தாஸிகள்.

பவதீவ்யபதேசயோகாத்— உன் திருநாமம் தனக்கும் பெயரான ஓர் ஸம்பந்தத்தால், பெயர் ஸம்பந்தத்தால் மாத்ரம். 'யோகம்' என்பதற்கு 'ஸம்பந்தம்' என்று பொருள். அது கிடைக்காதது கிடைப்பதென்னும் அலப்தலாபத்தையும் சொல்லும். அநவாப்தபூர்வமானதைப் புதிதாக அடைதலைச் சொல்லும். உன் திருநாமம் தனக்கும் அமையப் பெறும் பாக்கியம் அலப்யலாபமே. 10-இல் "உன் தாதைக்கு முன்பு கிடையாதது உன்னால் கிடைத்தது" என்றார். 11-இல் 'மஹாபுண்யபரிபாகத்தால் லப்யம் உன் அவதாரஸம்பந்தம்' என்றார். இங்கும் 'யோகாத்' என்பதால் உன் பெயர் தனக்கும் அமையப் பெற்ற (கிடையாதது கிடைத்த) பாக்கியத்தால்' என்று விளக்குகிறார். எல்லாம் இங்கே பாக்யமும். புண்யமும். அலப்யலாபமும், பரி

3—
A2001 N885

சத்தி[illegible]கின்றன. நிகண்டுவில் 'கோதா' என்பது 'கோதாவரீநதிக்கும்' 'விஷ்ணுசித்தர் ஆத்மஜைக்கும் பெயர் என்று சேர்த்துப் படிக்கப்பட்ட சப்தஸம்பந்தந்தான். வேறு வஸ்து ஸம்பந்தமில்லை. நிகண்டுவில் ஸஹயோகந்தான். சப்தமாத்ரமான ஸம்பந்தத்திற்குக் கூட இத்தனை மஹிமையுளது. உன் பிதாவான ஆழ்வார் 'பெரிய ஆழ்வாராவது' என்ன ஆச்சர்யம். இப்படி சைமுத்யங்களால் அதை ஸமர்த்திப்பதில் திருவுள்ளம்.

கோதாவரீ- 'கோதாவரீ' என்பது நதிக்குமட்டும் பெயர். 'கோதா' என்பது உங்களிருவருக்கும் திருநாமம்.

இதம் ஜகத்— இவ்வுலகனைத்தையும். தீர்த்தஸ்நாநம் எல்லோருக்கும் பொது. உன் ஸரஸ்வதீநீராட்டமும் எல்லோர்க்கும் பொது.

பாவயதி ப்ராயேண பாவநீதே- தீர்த்தத்தால் விசேஷமாய்ப் பரிசுத்தமாக்குகிறாள். தீர்த்தத்தால் சுத்தமாக்குகிறாள். நீ உன் நாமமாத்ரத்தாலும், கோதாவரீநதிக்கு ஸர்வோத்தரமாகும் மஹிமையை அளிக்கிறாய். ப்ராயேண- அநேகமாய் பரிசுத்தமாக்குகிறாள் கோதாவரீ. பூர்ணமாக, ஏகாந்தமாக சுத்தமாவது உன் ஸரஸ்வதீ நீராட்டத்தினால்தான்.

யஸ்யாம்- எந்த கோதாவரீநதியில். ஸீதைப் பிராட்டி சிரகாலம் பஞ்சவடியில் அந்நதியில் நீராடி அதைப் புண்யமாக்கினாள். 'ஜநகதநயாஸ்நாநபுண்யோதகேஷு' என்று காளிதாஸர் கோதாவரீ தீர்த்தங்களைப் புகழ்ந்தார்.

கதிபயேஷு- சில புண்யகாலவிசேஷங்களில்.

ஸமேத்ய- சேர்ந்து. 'நதிகளின் ஸங்கமம்' உயர்த்தி என்பர். இங்கே மற்ற புண்யநதிகள் தங்களுக்கு நேர்ந்த பல பாபிகளின் ஸம்பந்தத்தால் வந்த அசுத்தியைப் போக்குவதற்காகக் கோதாவரீநதிக்குத் தீர்த்தயாத்திரையாக வந்து, அங்கே சேர்ந்து பஹுகாலம் வஸித்து அதனால் சுத்தி பெறுகிறார்கள். தீர்த்தங்கள் செய்யும் தீர்த்தயாத்திரை, தீர்த்தவாஸம்.

சிரம் நிவஸந்தி- சிரகாலம் வஸிக்கிறார்கள். உன் பெயரைப் பெற்ற நதியென்னும் அந்த உன் ஸம்பந்தத்தால் மஹா

பரிசுத்தமான நதியென்னும் கௌரவம். 'தே புநந்த்யுரு காலேந' 'ஜலமயமான தீர்த்தங்கள் வெகுகாலத்தால் பரிசுத்தியைச் செய்கின்றன' என்கிற வசனப்படி நதீஸாமாந்யவாஸனையால் சிரகாலம் வஸிக்கிறார்கள்.

ஸாமீரயீப்ரமுகமஹாநதயோ- கங்கை முதலிய மஹாநதிகளும். பகீரதப் பிரயத்தினத்தின்பேரில் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து இங்கே அவதீர்ணமான கங்கையும். உத்தம புண்யநதிகளும். "கங்கை கங்கை யென்ன வாசகத்தாலே கடுவினை களைந்திடுகிற்கும் கங்கையின்கரைமேல்", "எழுமையுங் கூடி யீண்டிய பாவமிறைப்பொழுதளவினிலெல்லாம் கழுவிடும் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல்" என்றபடி பிறர் பாவங்களைக் கழுவினாலும், அந்தப் பாபங்கள் தங்களோடு சேர்ந்து தமக்கே செய்த அசுத்தியைத் தாமே கழுவச் சக்தியில்லை.

புண்யா: பவந்தி— புண்யங்களாக (பரிசுத்தங்களாக) ஆகின்றார்கள். இதனால் புண்யநதிகளெல்லாவற்றிலும், கோதாவரி, உன் திருநாமஸம்பந்தமாத்ரத்தால், ஸர்வோத்தரமான புண்ணியநதியாகிறாளென்று ஸூசனம். வடக்குத் திக்கிலுள்ள கங்கா யமுனாநதிகளிலும் கோதாவரியென்னும் தென் நதி உத்தரமாகிறாள். உத்தமமாகிறாள். கோதாவரீ தீரத்தில் பிறந்த பவபூதிகவியும், உத்தரராமசரிதத்தின் இரண்டாமங்கம் முடிவில் "தக்ஷிணதேசமலைகளின் குஹைகளில் கோதாவரீ தீர்த்தங்கள் புகுந்து சப்திக்கின்றன" என்று வர்ணித்திருக்கிறார். கோதாவரீநதியை அவர் தக்ஷிணதேசநதியென்றார். முராரி நாடகத்தில் புஷ்பகவிமானத்தில் அயோத்திக்குச் செல்லும் பெருமாள் 'கோதாவரியை வந்தனம் செய்' என்று ஸீதைக்குச் சொன்னார். (12)

நாகேசயஸ்ஸுதநு பக்ஷிரத: கதம் தே
ஜாத: ஸ்வயம்வரபதி: புருஷ: புராண: ।
ஏவம்விதாஸ்ஸமுசிதம் ப்ரணயம் பவத்யா:
ஸந்தர்சயந்தி பரிஹாஸகிரஸ்ஸகீநாம் ॥ ॥ கங ॥

நாகேசயஸ் ஸுதநு பக்ஷிரத: கதம் தே
ஜாத: ஸ்வயம்வரபதி: புருஷ: புராண: ।
ஏவம் விதாஸ்ஸமுசிதம் ப்ரணயம் பவத்யா:
ஸந்தர்சயந்தி பரிஹாஸகிரஸ் ஸகீநாம் ॥ (13)

(ப-ரை) ஸுதநோ - அழகிய மேனியமைந்தவளே! நாகேஶய: - பாம்பணையிற் பள்ளிகொண்டவனும், பக்ஷிரத: - பக்ஷியின்மேரில் ஸவாரி செய்கிறவனுமான, புராண: புருஷ: - கிழவர், கதம் - எப்படி, தே - உனக்கு, (உனக்கிஷ்டமான) ஸ்வயம்வரபதி: - ஸ்வேச்சையால் வரிக்கப்பட்ட பதியாக, ஜாத: - ஆனான். ஸகீநாம் - (உன்னுடைய) தோழிமாருடைய, ஏவம்விதா:- இப்படிக்கொத்த, பரிஹாஸகிர:- பரிஹாஸப்பேச்சுக்கள், பவத்யா: - உன்னுடைய, ப்ரணயம் - நாயகன் விஷயமான ராகத்தை, (விருப்பத்தை), ஸமுசிதம் - தகுதியுள்ளதாக, ஸந்தர்சயந்தி - நன்றாய் விளக்குகின்றன.

அழகிற்சிறந்தவளே! பாம்பின் மேல் படுப்பவரும், பக்ஷியின்மேலேறிப் பறப்பவரும், தனக்கு மேல்பட்ட மூத்தோரில்லாத கிழவருமானவர் எப்படி நீ ஆசைப்பட்டு வரித்தவரானார்' என்றிம்மாதிரியான தோழிகளின் பரிஹாஸமொழிகள் (உண்மையில்) உன்னுடைய பதிவிஷய ப்ராணயம் மிகவும் உசிதம் என்று நன்கு காட்டுகின்றன.

அவ— (1) ஆண்டாள் பிறப்பையும், அவள் பிறப்பு முதலிய ஸம்பந்தலேசங்களாலும் வரும் லோகோத்தரமான ஏற்றங்களையும் ஸாதித்தார். ஆண்டாள் கல்யாணம் ப்ரஸ்துதம். வதுவின் பிறப்பின் சிறப்பை ஸாதித்தார். வரனின் சிறப்பைப்பற்றி என்ன பேசுவது. பிறவாதவனுக்குப் பிறப்பேது. இந்த வரனுக்கு ஜாதகமென்ன? ஜாதனானலல்லவோ ஜாதகமிருக்கும்.

2. கல்யாணவிஷயத்தில் 'சீலம், வயஸ், வ்ருத்தம் முதலியதெல்லாம் துல்யமாக அநுரூபமாக இருக்கிறது; ஆகையால் ராகவனும் ஸீதைக்குத் தக்கவர்; ஸீதையும் ராகவனுக்கேற்றவள்' என்பரே. இங்கே சேர்க்கை ஔசித்யங்கள் எப்படி?

3. கல்யாணஸந்தர்ப்பத்தில் தோழிமார் மாப்பிள்ளையைப் பற்றிப் பரிஹாஸரஸங்கள்பேசவேண்டுமே. கோதை நர்ம பரிஹாஸோக்திகளில் மிகக் கெட்டிக்காரியான, நர்மதையல்லவோ. அவளுக்கு இன்பமான பரிஹாஸ வசனங்களைப் பேசவேண்டுமே, இந்தத் தாயார்கல்யாணவிஷயத்தில் மேல்பார்வைக்கேனும் பழிப்புகள் போன்ற நர்ம ஹாஸங்களை நாம் பேசக்கூடாது. அடி

யோடு ஏசல் இல்லாமையும் கல்யாணத்திற்கு ஒவ்வாது. தோழிகள் மூலமாகத் துளியே பேசுவோம். பாதிச்லோகத்தோடு பேசி நிறுத்துவோம். ஒரு முழுச்லோகமும் வேண்டாம்; அரைகுறையாகவே பேசுவோம்.

4. பரிஹாஸம் பேசிப்பழிப்பது துதியாகுமோ? துதியல்லவோ இங்கே ப்ரஸ்துதம். இந்த க்ரந்தம் கோதை நிந்தை க்ரந்தமல்லவே? அல்ல; துதிதான். நிந்தையே துதியாகும். இது வ்யாஜஸ்துதி அணி.

5. ரங்கத்தில் ஹாஸ்யரஸம் ப்ரதானமே. அரங்கர் கல்யாணத்தில் ஹாஸ்யம் வேணுமே.

நாகேஶய:- பாம்பின் மேற்படுப்பவர். ஸஹசயனமனோரதம் தானே முதன்மையானது. 'பாம்போடு ஒரு கூரையில் வஸிப்பதே' துன்பமென்பர். படங்களை விரித்திருக்கும் ஆயிரம் தலை பாம்பின்மேல் என்றும் சயனிப்பவராயிற்றே. நாகேசயன் என்று அநுக்ஸமாஸத்தினால் இப்படுக்கைதான் நித்யம், இதற்கு லோபமேயில்லை யென்று வேடிக்கை. பத்நியோடு சேர்க்கைபோல படுக்கைக்கும் நித்யயோகம். பாம்பின் விரித்த படங்களே படுக்கைக்குமேல் அலமானகிரி. இந்த விதானத்திற்கு ஸமானமில்லையாம். அஸமானமாம். பாம்பின் சிரோரத்நங்களே படுக்கையறை தீபங்கள். இது என்ன படுக்கை ஜோடிப்பு. பெருமான் நித்ராளுவானாலும், இப்பாம்புக்கு தூக்கமேயில்லை. பாம்பு தூங்கினாலும், அக்காலத்திலாவது பயமற்றிருக்கலாம். நீர் ஜாக்ரதையாயிருந்தாலும், தூங்கினாலும், நான் தூங்காமல் கண்ணைக் கொட்டாமல் விழித்திருந்து காவல் கைங்கர்யம் செய்வேன் என்று வ்ரதம் அநுஷ்டிக்கும் படுக்கை. கல்யாணத்தில் பரதேசம் போவதற்குக் குடை பிடித்துக்கொள்ளவேணுமே. நான் தான் குடை என்று பாம்பே குடையாக முன்வருமே. வேறு குடைக்கு இடம் கொடாமல் சீறுமே. பரதேசம்போக பாதுகைவேணுமே. அதற்கும் நானே என்று முன் வருமே. நிவாஸமும் தானாகுமே. ரஹஸ்யம் தெரியாதோ? இப்பாம்புதானே உன் வேங்கடவர் வஸிக்கும் வேங்கடம். மணைப்பலகையிலுட்காரவேணுமே மாப்பிளை. வேறு ஆஸனத்திற்கு இடங்கொடாதே. பூம் பட்டு வேண்டுமே, அதுவும் தானே என்று முன் வருமே, அம்மா!

இந்த ரஹஸ்யமெல்லாம் உன் தாதைகளான ஆழ்வார்களுக்குத் தெரியுமே. "சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காதனமாம் நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் என்றும் புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கு மணையாம் திருமாற்கரவு" என்று அவர்கள் பாடுகிறார்களே. அவர்கள் எப்படி இந்த வரனுக்கு வாழ்க்கைப்பட ஸம்மதித்தார்கள். 'பையரவினணைப்பள்ளியானொடு கைவைத்திவள் வருமே' என்றார் விஷ்ணுசித்தரும்.

பக்ஷிரதன்:— படுக்கை யிருக்கட்டும். ஊரெல்லாம் கூட வந்து வாத்யகோஷங்களோடு ரதத்தில் ஊர்வலம் மெள்ள மெள்ள விடியும்வரையில் வரவேண்டுமென்று ஓர் பெண் ஆசைப் படமாட்டாளோ. ஆகாயத்தில் பறக்கும் பக்ஷியல்லவோ இந்த மாப்பிளைக்கு வாஹனம், ரதம். ஒருத்தர் கூட வரமுடியுமோ. நீதான் அந்தப் பக்ஷியின் முதுகிலேறிப் பறப்பாயோ, சிறு பெண்ணுக்கு ஆகாயத்தில் பறக்க பயமிராதோ, பயமிருந்தால் ஸுகமிருக்குமோ? ஸந்தோஷமிருக்குமோ? ஊர்வலம் மெள்ள மெள்ள ஊர்ந்தல்லவோ வரவேண்டும். மெள்ள அடியடியாய் ஊர்வது ஊர்வலத்திற்கு அழகு பக்ஷி பூமியில் நடக்குமோ? வேறு வாஹனமே இவருக்கு ஆகாதே. 'பெருமாளும் நல்ல பெருமாள், திருநாளும் நல்ல திருநாள், ஆயிலும் ... பெருமாளைப் பருந்து தூக்கிப்போவதே' என்று காளமேககவி பாடினர். 'பறவையேறு பரம்புருடா' என்றார் உன் தந்தை.

ஸுதநு:— அழகிற் சிறந்தவளே. இதைப் 'பாம்பணையான்' என்பதற்கும் 'பக்ஷிரதர்' என்பதற்கும் நடுவில் வைத்தது ரஸம். இரண்டும் உன் அழகிய மேனிக்கு மிகவும் அருசிதம். உன் ஆத்மா ஒத்துக்கொண்டாலும், உன் காத்ரமொவ்வாதே. நாகமும், பக்ஷியும் ஸஹஜசத்ருக்களல்லவோ. நடுவே ஈச்வரதத்துவம் நின்று விரோதமே மனதிலுக்காமல் தடுக்கிறது என்று வேடிக்கை. 'பையுடை நாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே'. உன் பூந்தோட்ட புஷ்பமய சய்யையுனக்கேற்றது. 'தஸ்யா: புஷ்பமயீ சய்யா' என்றார் காளிதாஸர் சகுந்தலை விஷயத்தில். 'குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில மேல் மெத்தென்ன பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி' என்றல்லவோ படுக்கை மனோரதம் ஸஹஜம்.

ஸதாசார்ய ஸூக்தி ரக்ஷா விமர்சம்

(2-வது ஸம்புடத்தின் 8-வது ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

(7) ப்ரணவத்தில் உகாரம் விஷ்ணுவால் உத்ருதையான பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதென்று வசனம். ஸ்ரீயின் அம்சமான ஓர் பிராட்டியைப் பாதாளத்தில் தள்ளப்பார்த்த ஹிரண்யாக்ஷனை நிரஸித்துப் பெருமாள் உத்தரணம் பண்ணித் தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டதையிட்டு 'உகாரம்' பிராட்டிக்கு வாசகமாயிற்று. சேஷிமிதுனத்தைப் பிரிப்பவருக்கு ராவணஸாம்யம் வரும் என்று ஸ்ரீலோகதேசிகன் அருளிச்செய்தார். இந்த ச்ருதிவசனம் ஹிரண்யாக்ஷஸாம்யத்தைச் சொல்லிற்று. ஐயங்கார் ஒன்றுக்கும் பயப்படமாட்டார்.

(8) தத்க்ரதுந்யாயத்தைக் கொண்டு ஆக்ஷேபம் வீணே. யாவதாயுஷம் உபாஸித்து, ஸதா தத்பாவபாவனை செய்வதால், பின்பும் ப்ராப்தி அப்படியே வரும் என்பது ந்யாயம். ஸக்ருத் ப்ரத்யயமான ந்யாஸவிஷயத்தில் அந்த ந்யாயம் வர அவகாசமே இல்லை. 'ஸதா நினைத்து உபாஸித்தால், அதே அந்திமஸ்மரண விஷயமாகும், அதையே யடைவான்' என்பது கீதை.

(9) ஈட்டிலிருந்து உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள பல ஸுஸ்பஷ்ட ஸ்ரீஸூக்திகளைப்பற்றி ஏதாவது பதிலுண்டோ? அசக்யம்.

(10) [illegible]

[illegible]

என்று உபயவிஷயமான பெருமாள் ச்லோகத்தை இவர் கூடஸ்தர் உபாயவிவரணமாக உதாஹரித்தார். இந்த ஸுஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணத்திற்கு என்ன பதில? அசக்யமே.

(11) '[illegible]' என்று பட்டர் இருவருமான [illegible]க்கு உபாயத்வத்தை ([illegible]த்தை) அருளினர். '[illegible]' என்று ஆத்மஹவில் ஸமர்ப்பணமந்த்ரத்தில் [illegible]மான [illegible] என்று பட்டர் காட்டியருளினர்.

(12) 'நேத்ருத்வம்' என்கிற ச்லோகத்தில் பத்து அர்த்தங்களை ஸாதித்ததை ஸ்ரீவரவரமுனி தமிழில் ஸங்க்ரஹித்திருப்

பதில் 'தநூவ்யாவநம்' என்னுமிடத்தில் 'திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையும்' என்று ஸாதித்தாரேயல்லாது 'திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தின் வ்யாவநம்' என்று ஸாதிக்கவில்லை. ஸ்ரீவரவரமுனி ஸாதித்ததற்குத் தக்கபடி மூலம் இருந்திருப்பது உசிதம். த்ராண சப்தமூலமாக தநுவின் க்யாபனம் சப்தவ்யாபாரமாகும்; அதன் பொருளாகாது. வாச்யமாகவோ லக்ஷ்யமாகவோ அறிவிக்கப் படும் பத்து அர்த்தங்களுடைய பரிகணநம் ப்ராக்ருதம். ஆக்ஷேப மின்னதென்றே மனதில் வாங்கத்தெரியவில்லை.

(13) யதிஹஜும் தோஷமில்லையென்பதும் யுக்தமல்ல. ஸ்ரீமான்களுக்கு உத்வேகமில்லாமல் விசேஷகுணமிருக்குமிடத்தில் அப்படிச் சொல்லலாமென்பர். இங்கே ரஸிகர் காது இவருக்கு அநுகூலமாகாது. ஸ்ரீசப்தத்திற்கு 'ஜகத்துக்களுக்கு ஈசானே' என்றும், 'அயீசனுக்கு ப்ரியை' என்றும் இரண்டு பொருள்கள் பட்டரால் ஸாதிக்கப்பட்டன. இரண்டாவது புருஷகாரத்வோபயுக்தம். முதல் பொருள் உபாயத்வத்தில்தான் அந்வயிக்கும். ஸ்ரீசப்தத்தில் இரண்டும் உபபாதிதமென்று பட்டர் திருவுள்ளம் ஸ்பஷ்டம். 'நேத்ருத்வம்' என்று ஸாதித்ததும ஜகந்நேத்ருத்வம், ஹரவேடிநேத்ருத்வம் ஆகிய இவற்றையும் உட்கொள்ளும். 'புருஷகாரம்' என்று படிக்கவில்லையே. ஸ்ரீஅய்யாஸ்வாமி இதுவிஷயத்தில் ஸாதித்தது மிகவும் ரஸ்யம். அவர்கிரந்தம் முடிந்ததும் சரமாரி பொழிவோமென்று வீரம் பேசினதையும் பார்த்தோம். இப்பொழுது மௌனத்தையும் பார்க்கிறோம். 'ஜ்ஞாநே மௌநம்' என்றதையவலம்பிததாரோ?

(14) 'வஷாயாஸ்ய ஹ ஹரணைஃ ப்ராணயநு' என்றதால் பட்டர் திருவுள்ளம் ஸுஸ்பஷ்டம்.

(15) உபாதிஷ்டே என்னும் ச்லோகத்தில் ஸ்ரீமானென பெருமானை உத்தேசித்து ஜகத்துக்கு சேஷத்வமென்றும், அந்த ஹேதுவால் பெருமாளுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் தத்துவமென்றும் ஸாதிக்கப்பட்டது. யாருக்கு முமுக்ஷுக்களைக் குறித்து சேஷித்வமோ, யாரைக் குறித்து முமுக்ஷுக்களுக்கு சேஷத்வமோ, அந்த தத்வத்திற்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமுண்டு. தம்பதிகளைக் குறித்து சேஷித்வம் என்பது நிர்விவாதம், அந்த ஹேதுவால் ஸாதிக்கப்படும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமும்

மிதுனத்துக்குத்தானே யிருக்கவேணும். அர்தஜரதீயம் கூடுமோ? ஹேதுவிருந்தும் ஸாத்யமில்லையானல் ஹேது வ்யபிசரிதமாகுமே. ஸ்ரீபட்டர் திருவுள்ளம் இப்படித்தானென்பது "ஹகஶேஷி கயோமாக ஆத்மஹவிருத்தேச்யதவம் இருவருக்கும்" என்று ஸ்ரீஸ்துதியில் ஹேதுபுரஸ்ஸரம் அநுமானரீதியாக விளக்கப் பட்டது.

(16) ஶதாவ — இதற்கு வைசிஷ்ட்யம் பொருளென்று மறுக்கமுடியாது. 'தஹஸ்ராஷிஞாஷி ஐதி' என்று இவர் ஸூத்ரமியற்றவேணும். ஸ்ரீசப்தத்திலேயே நித்யயோகம் நிர்வசனத்தால் ப்ரதிபந்நம். அந்த உபக்ரமப்ரதீதியோடு கூடிய 'மதுப்' வேறு பொருளின் சங்கைக்கு இடமே கொடாது. 'மதுப்' ச்ருதி வைசிஷ்ட்யத்தைக் காட்டாமற்போகாது.

(17) ஶதாப்புக்கு 'ராஹித்யம்' அர்த்தமானல்தானே இவர்பக்ஷம் பலிக்கும். இதே மந்த்ரத்தில் 'ஸ்ரீமதே' என்று மதுப்பைப்போலத்தானே இந்த ஶதுப்புக்கும் பொருள் கொள்ள வேணும். வைரூப்யம் பெரிய தோஷமென்பர். 'நித்யம் ஸாஹித்யத்தை'ச் சொன்ன வாயால் உடனே ஸ்ரீஸஹிதனல்லாத கேவல நாராயணன் என்று பொருளுரைப்பது உசிதமோ? நிஷேதத்திற்காகவே வைசிஷ்ட்யத்தின் விதியோ? நித்யயோகத்தைச் சொல்லும் மதுப்பைக் காட்டிலும், 'ஸஹ' என்பது த்ருடமோ? இவர் போன்ற விக்ரஹகர்த்தாக்களுக்குப் பயந்து ச்ருதி பூர்வகண்டத்தில் 'ஸ்ரீமந்நாராயண' என்று ஸமஸ்தமாகவே ப்ரயோகித்தது. பயங்கரர்களிடமிருந்து ச்ருதி பயப்படுவது ப்ரஸித்தம்.

(18) 'ஶக்ஷ்யா ஸஹ' என்கிற ச்லோகத்தை அந்தாதி 66-ல் "ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடோறும் நைபவர்க்கு வானங்கொடுப்பது மாதவன்" என்பதின் உரையில் பிள்ளையுலகர் ஜீயரும் உதாஹரித்து ஸர்வேச்வரன் சேதனரைக் கைக்கொள்ளும்பொழுது பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருந்தே கைக்கொள்வதென்று ஸகலவேதாந்தஸித்தாந்தமாகையாலே அவளுக்கு வல்லபனை ஸர்வேச்வரனென்று ஸாதித்தார். இவர் முதல் இரண்டு க்ரந்தங்களில் ஸ்ரீ உபலக்ஷணமே, விசேஷணமன்று என்று உச்சை: உத்கோஷித்து ஆணையிட்டார். உபலக்ஷணத்வபக்ஷத்தை ஸ்ரீதேசிகன் நிரஸித்ததற்காக, ஸ்ரீதேசிகனை உச்சாவசமாக

னுஷித்தார். இப்பொழுது உபலக்ஷணத்வத்தைத் தானே தள்ளி, விசேஷணத்வபக்ஷத்திலேயே நிற்பதாகப் பேசுகிறார். விசேஷணத்திற்கு விசேஷ்யத்திற்குச் சொல்லும் க்ரியாஸம்பந்தமயி க்யம் ஔத்ஸர்கிகமென்ந ஸ்வரஸம். விசேஷணக்ஷத்தை கொள்ளுவதும் சப்தஸ்வரஸம். 'ஶப்தஸ்வாரஸ்யத: ஸ்ரீவைசிஷ்ட்யம்' என்றதில் என்ன தப்பு சொல்லக்கூடும்? இவர் சொல்லும் ப்ரதிகாரிகைகள் வாஸுதேவனை யநுஸரித்த பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனைப்போல்வன, ஸூர்யனுக்கெதிரில் ப்ரதிஸூர்யகங்கள். இவர் முன் கிரந்தங்களில், பாதகமில்லாமற் போனால் விசேஷணத்திற்கும் வாக்யவிஹித க்ரியாஸம்பந்தமயி க்யம் உண்டு' என்றே ஸ்பஷ்டமாயொப்புக்கொண்டார். ஸஹதி வாயகெ என்று விசேஷிப்பதால் உத்ஸர்கம் ஸித்தம். ரக்ஷா கிரந்தத்திலும் தாமே இந்த நியமம் சாஸ்த்ரஸித்கம் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, 'விஹிதம்' என்றிருக்கிறதே, இங்கேயென்ன அபூர்வவிதானமுளதென்று கேட்டார். தாமுதாஹரித்த சாஸ் திரநியமத்தின் பொருளை யறியவில்லை. மீமாம்ஸகர் சொல்லும் 'அத்யந்தாப்ராப்தி' என்ற பொருள் அங்கேயில்லை. மேலும் இங்கே விதிக்கப்படும் சரணவரணகர்மத்வம் அபூர்வ விஷயம். மேலும், இதே வாக்யத்தில் உத்தரகண்டத்தில் நமஸ்ஸினால் சொல்லப்படும் கைங்கர்யோத்தேச்யத்வத்தில், 'மதுப்' ஸ்ரீஸாஹித்யத்தைத்தானே காட்டிற்று. ஔத்ஸர்கிகமான விசேஷ்ய க்ரியாதர்மாத்யந்வயித்வத்தை மறந்து உத்ஸர்காபவாதமில்லாமல் இரண்டு பொருள்களும் துல்யமாய்ப்ராப்தங்களென்று கொண்டாலும், இரண்டில் எது என்று ஸந்தேஹம் தானே வரக்கூடும். ஸந்தேஹம் வந்தால் இதே மந்த்ரத்தின் வாக்யசேஷத்தில் ஸம்ப்ரதிபன்னமான ஸஹோதேச்யத்வத்தைத்தானே இங்கேயும் கொள்ளவேணும். 'ஸந்தேஹம் வருமிடத்தில் வாக்யசேஷத்தால் நிர்ணயம்' என்பதை எப்படித் தள்ளுவது? இவருக்கு எந்த ந்யாயம் அநுகூலம். எல்லா ந்யாயங்களும் எல்லா உத்ஸர்க்கங்களும், எல்லா சப்தஸ்வாரஸ்யங்களும், எல்லா வசனங்களும், எல்லா பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் இவருக்கு ப்ரதிகூலங்கள். இவருடைய அநேக ஸ்வோக்திகளுமே இவருக்கு ப்ரதிகூலங்கள்.

(19) 'தாமரையாள்கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு' 'ஞானமாயின் ஸ்ரீயபதியையல்லாமல் நில்லாது' 'த்யுஜுஷா

ஸஹ. பிரித்தே நினைக்கக்கூடாத விஷயத்தில் எப்படி பிரித்த உணர்வை விதிக்கக்கூடும்? அசக்யவிதானம் கூடுமோ? 'ஸ்ரீவத்ஸே' என்னுமிடத்தில் 'ஞானம்' வேணுமே. 'ஞானம்' என்றால் இருவரும் சேர்ந்துதானே விஷயமாவார். கேவலநாராயணன் விஷயமாய் முமுக்ஷுவுக்கு ஞானமே அசக்யம். அசக்யத்தை விதிப்பரோ?

(20) "நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங் கொண்டு". பின்பு பேசும் 'ஸ்ரீயின் திருவருள்' பாருஷகாரமாகாது. இருவர் திருவருளின் ஸாஹித்யமே விவக்ஷிதம். 'ஸஹ விஷ்ணுநா தேவ்யா ஸஹ ஸ்ரீவத்ஸாங்காப்யாம் வஸதே' என்பதும் இதை அனுஸரித்தது. அங்கே அம்சம் விவக்ஷிதமென்று சொல்லலாம். அம்சாவதாரம் சிரேஷ்டம். 'அம்சஸ் ஸாம்சாவதீர்ணஸ்ய' என்பது கீதை. அம்சாவதாரம் அக்லிஷ்டம். ஶ்ரோணா யுக்தே என்ற ஸூத்திரத்தில் 'யங் அதன் லுக் என்று ஸ்வரஸமாய 'அதன்' என்று பொருள் கிடைப்பதைக் காட்டினார்கள். 'தந்நக்ஷத்ரா' என்று ஸ்வரஸமாய்க் கிடைக்கிறது. க்லேசலேசமில்லை. என் ஷஷ்டீதத்புருஷக்லேசத்தை ஆச்ரயிக்க வேண்டும்? ஆழ்வார் ஸாதித்த அருள்கள் க்ரமத்தை ஆளவந்தார் அநுஸரித்தார்.

(21) 'நாராயண' சப்தம்— இதுவும் பிராட்டியை உட்கொண்டது. எத்தனை தள்ளப் பார்த்தாலும், தள்ளமுடியாதே. கேவலநாராயணனல்லவே! 'ஸ்ரீயபதிர் நாராயணஸ்ஸர்வஜ்ஞ:' ஸ்ரீவைசிஷ்ட்யம் அவச்யமல்லவோ? அது அநுசிதமோ? வேண்டிய வைசிஷ்ட்யத்தையெல்லாம் சொல்லி, தத்விசிஷ்டனை அவனுடைய திருவடித்வந்த்வத்தை என்றார். ஸ்ரீசப்தத்தையும் மதுப்பையும் மறந்தாலும் அவளை உட்கொள்ளும் நாராயணசப்தத்தின் பொருளை எப்படித் தள்ளுகிறது.

(22) 'சரணௌ'— விசேஷ்யப்பொருளின் திருவடிகளின் ஸங்க்யையைத்தான்வசனம்சொல்லும். "ஶ்ரோர: ஸஹஸ்ர" என்பதற்கு அஸித்திசொல்லமுடியாது. அருணகிரிநாதர் முதலிய எல்லா வ்யாக்யாதாக்களும் ஏககண்டர். எல்லோருக்கும் ப்ரஸித்தமான ந்யாயம் தலைகீழே நின்றாலும் மறுக்கமுடியாது. ஸாமர்த்

இயத்தாலே பத்னிக்கும் சேர்ந்து நமஸ்கார்யத்வம் என்றனர். ‘தயாஜுஷ்டஹஸ்தா: வாஹநா’ என்பதால் அக்கவியின் ஹ்ருதயம் ஸ்பஷ்டம். ‘ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ’ என்று ஆச்சான்பிள்ளை ஆபாதானம் பண்ணவேயில்லை, அப்படி ஆபாதனம் பண்ணினால் தப்புதான். ‘ஸ்ரீநாராயணசரணௌ’ என்று இருக்கட்டுமே என்று ஆபாதனம் பண்ணினாரென்றார். இவர் முன் க்ரந்தங்களும் இந்த விஷயத்திலிவருடைய ஏதத்காலபக்ஷத்திற்கு சத்ரு. க்ஷணே க்ஷணே வேறு. திக்குதிக்காய் ஓட்டம். ரமணீயதாலக்ஷணத்திலாசையோ! ப்ரதிபாலக்ஷணத்திலாசையோ! ஸ்வோக்திவ்யாகாதமே மலிந்தது. ‘ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ’ என்று ஆவாஹநம் பண்ணின ஒருவர்பேரில் “ப்ராக்ருதகாரிகைகள்” அவதரித்தன. இப்பொழுது இவர்பேசுவதுபோல ஒருவர் பேசினதை காரிகைகள் தூஷித்தன. இவருக்கு இப்பொழுது வந்திருக்கும் இவ்விபரீத ஜ்ஞானத்தை ஸ்ரீஆச்சான்பிள்ளையிடத்திலும் இப்பொழுது ஆரோபிக்கிறார். முன்பு அவரை இந்தப் பழியிலிருந்து காப்பாற்றப் பார்த்தார். ‘இவர் ரக்ஷாக்ரந்தம் எத்தனை பலமான ரக்ஷை! ரக்ஷாக்ரந்தத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையின் ஆபாதனக்ரமமே இன்னதென்று சொல்லமுடியாது, ஏதோ ஒருபடியாயிருக்கட்டுமென்றார். பெரியோர்கள் க்ரந்தத்திற்கு என்ன கௌரவமளித்தார்! இவரால் ரக்ஷ்யமான க்ரந்தத்திற்கு இவர் பயங்கரரே. ஸ்ரீதேசிகன்வாதங்களுக்கு இவர் செய்யும் ப்ரதிவாதங்கள் உண்மையில் இவருக்கேதான் பயங்கரங்கள். இவர்ப்ரதிபக்ஷிக்ரந்தங்களுக்குத்தான் இவர் க்ரந்தம் ரக்ஷையாகும். இவர் ஸ்வபக்ஷத்துக்கு பஹுதா வ்யாகாதகமான ஜாதிவாதமாகும். ஜாதியிலும் விசித்ரமான ஜாதி.

(23) ‘ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ’ என்றால் ஸ்ரீயும் கிடைக்காமல் பெருமாள் திருவடியும் கிடைக்காமல் போகக்கூடும். ‘ஸ்ரீஸீதாராமோ விஜயதே’ என்று இவரே முதல் க்ரந்தத்தில் எடுத்தாரே. அங்கே ஸ்ரீபதத்தைப்போலே இங்கேயும் ஸ்ரீதத்வவைலக்ஷண்யமாகாமற் போகலாமே. ‘நஷ்டம் த்ருஷ்டநாஹத:’ என்றபடி ஸ்ரீஸாஹித்யமில்லாமற்போகும் ஆபத்து வருமே என்று மந்த்ரம் ‘ஸ்ரீயோடு மதுப்பைச் சேர்த்தது’. அக்ஷாந்தி ஸாரஸர்வஸ்வமான துர்வாஸசாபத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்

றிற்று. பெருமாள் சாபத்தையும் ஸ்ரீலோகதேசிகன் சாபத்தையும் முன்பே காட்டினோம். ‘ஸ்ரீநாராயணசரணௌ’ என்றால் அழகு தங்கிய மாட்சிமை தங்கிய நாராயணன் இரண்டு திருவடிகளை என்று ஒருகால் ஸ்ரீராஹித்யம் வரக்கூடுமேயென்று பரம கருணையோடு மந்த்ரம் ஸ்ரீபதத்தோடு மதுப்பைச் சேர்த்தது. லக்ஷ்மீசப்தத்தை ப்ரயோகித்திருந்தால், ஸ்ரீசப்தத்திலுள்ள பொருள்களும் அத்தனை மஹிமையும் ப்ரதீதமாகாது. அபேக்ஷிதமான புருஷகாரத்வத்தையும், நிச்சேஷாவித்யாநிவர்த்தகத்வத்தையும், ப்ரஹ்மணத்வத்தையும் மோக்ஷபரிபாக கர்த்ருத்வத்தையும் நாயகனை நித்யம்ஆச்ரயித்திருப்பதையும் எல்லோராலும் மூன்று தசைகளிலும் ஆச்ரயிக்கப்படுவதையும் லக்ஷ்மீசப்தம் வெளியிக்காதே. ‘ஸ்ரீரஸ்து ச நாதே’ என்றாரேயல்லாது, ‘லக்ஷ்மீரிதி நாதே’ எனவில்லையே. ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஸ்ரீசப்தத்தையும் ப்ரயோகிக்கவேணும். ‘ஸ்ரீசங்கரர்’ என்னுமிடத்தில்போல ஸ்ரீதத்வத்தையே காட்டாதே வீணாகாமலிருக்க வேணும் என்று இரண்டு கார்யங்களையும் உத்தேசித்து ‘மந்த்ரம்’ மதுப்போடு கூடிய ஸ்ரீசப்தத்தை ப்ரயோகித்தது. ‘சரணௌ’ என்று வைத்தால் ‘குருசரணௌ’ என்றவிடத்தில்போல திருவடியேயகப்படாமல் போய்விடுமே என்று பஹுவசனத்தைத் தள்ளிற்று. இணையழகைக் காட்ட த்விவசனத்திலாசைப்பட்டது. இந்த ரஸங்களைக்கவனித்து ‘மதுப்’ எதற்கு என்னும் சங்கையை தூரத: த்யஜிக்க ப்ராப்தம்.

(24) ‘ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ’ என்று இருவரையும் சொல்லுமிடத்திலும் வாமனஸூத்ரம்முதலிய மற்ற ஆதாரங்களால் த்விவசனம் அநேக இரட்டைகளைச் சொல்லலாமென்று இப்பொழுது இவரும் ஒப்பவேண்டிவந்ததால், த்விவசனத்தை மாற்றி ‘சரணௌ’ என்றிருக்கட்டுமேயென்ற ஒருவர் பேசிய ஆபாதநம் அசதுரமென்றே முடிந்தது. த்விவசனமென்ற மண்குதிரையை நம்பி இவர் வாதக்கடலிலிறங்கி முதலடியிலேயே குதிரை கரைந்து நிராலம்பராய் முழுகிப்போனார். அந்த விஷயத்தில் இனி உன்மஜ்ஜநமே அசக்யம். வாஸ்தவந்தான்-வாஸ்தவந்தான் என்று பலகால் ஒப்புதல் பேசிவிட்டார். “வாமனஸூத்ரம் வாய்மாளச் செய்யும்” என்று வாமனஸூத்ரத்தை ஸாராஸ்வாதிநியில் காட்டியிருந்தால் வாயைத் திறந்தேயிருக்கமாட்டேன்

என்று ஸூசிக்கிறார். உபாயதம்பதிகளின் த்வயம், உபேயமான த்வயம், வாக்யத்வயம், மந்திரத்திருநாமமான த்வயம், எல்லாத்திற்கும் ஏற்கும்படி 'சரணௌ' என்று த்விவசன ப்ரயோகம் வரும்படி மதுப்பைச்சேர்த்து அழகாக மந்த்ரம் அமைந்தது. இத்தனை அழகான சேர்த்தியை ஒருவர் கலைக்கநினைத்து ஆபாதனம் செய்வரோ? த்விவசனமென்னும் இவர் மண் குதிரை கரைந்து 'மதுப்' என்னும் 'துரும்பை' இவர் கைப்பற்ற ஆரம்பித்து அதுவும் இவரைக் காப்பாற்றாது காசகுசாவலம்பனமாயிற்று. இவருக்கு அத்யந்த பயங்கரமேயாயிற்று. த்வயத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தில் ஈடுபடுவார்க்கு அபயங்கரமாகும். க்ஷேமங்கரமேயாகும்.

(25) விஶிஷ்ட ஸ்ருஷ்டிப்ரதேஶயாலும், த்விவசநம் ஸந்த்யாவஸிதம். ஸாராஸ்வாதினியின் நிரூபணம் ஸம்ப்ரதாயவிருத்தம். விஶேஷ்யவஸ்துவின் வசநஸங்க்யையைத்தானே ஆதரித்து தீரவேணும். இந்த நியமத்தை மீறிய ஒரு ப்ரயோகத்தைக் காட்டவல்லரோ? உபயதஃ ஸ்ராவா ஜுஹூஃ. சருக்கு விழுவது தப்பாது. "க்ஷௌமே வஸாநாவக்நிமாதததீயாதாம்" "வெண்பட்டை யுடுத்திக்கொண்டு இருவர் (தம்பதிகள்) அக்நியை ஆதாநம் செய்யக்கடவர்". அநேக பத்னிகளிருந்தாலும், இந்த த்விவசநம் அவர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளும்படியான ஸாமர்த்யப்பொருளை யுடையதாகும். "த்விவசநம் யாஜமாநாத்வாத், நைகவசநத்வம் ந ஸம்பவதி" என்றார் ஸ்ரீகண்டதேவர் VI 1- 5-ல் (ஜ்யாயாநாதிகரணத்தில்). த்விவசநத்திற்கு மட்டும் ஸாமர்த்யத்தை சாஸ்த்ரகாரர்கள் எங்கும் சொல்லவில்லை யென்று என் தலைவிரிகோலமாய்ப் பேயாட்டம் ஆடுகிறார். அதுவிஷயத்தில் இப்பொழுது அடங்கி ஒடுங்கினார். ஶாகோ ஹ்யதிகரணே ஸமர்த்தநாத், ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸ்வஸ்ய ஸ்வாதீநம் ஸ்வஶேஷத்வம் ஸ்வதந்த்ரஃ. ஸ்ரீதேவி ஶேஷாத்மநஃ. த்விவசநத்தைக்கொண்டு ஸ்ரீயின் வ்யாவ்ருத்தியை எந்தப் பெரியோர் வாதக்ரந்தங்களில் ஆதரித்தார்? இவராகப் புதிதாகக் கல்பனை செய்து இப்பொழுது உபரதாரகவேண்டிவந்தது.

ஸ்வத்வம், ஸ்வாமித்வம், ஸ்வாமிகள் இத்யாதிகள் ஸம்பந்தவிஶேஷங்களில்மாத்ரமந்வயித்து க்ருதக்ருத்யங்களாகின்றன. பிறகு ஶ்ரத்தாப்ரயோஜந க்ரியைகளுக்கும் அந்த விஶேஷணங்களுக்குமொரு ஸம்பந்தத்தை நிரூபித்து அதனால் ஒரு வைலக்ஷண்யம் பெறுவதென்பது உசிதமல்ல. அது யோக்யதாதி நாநாவித ஸஹகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே அதை ஒரு பொருளாகக் கொண்டு வாக்யம் செய்யலாகாது' என்பது இவர் வாதம். ஶாப்தபோதஸாமாந்யமும் யோக்யதாதிஸஹகாரிஸாபேக்ஷம்தானே, உசிதபோதமே யோக்யதாதிஸாபேக்ஷம் என்பது எப்படி உபபன்னம்? 'விஶேஷணாம்ஶே தாத்பர்யஸ்ய ஶாப்தபோத்யத்வம் ஸ்யாத் ந ஹ்யாகாங்க்ஷா ஸந்நிதியோக்யதாஸஹிதைவ அபேக்ஷிதம் ஶாப்தபோதம் நிவாரயதி' இத்யாதி ப்ரகாஶிகாஸூக்திகளை இவர் பரிசீலிக்கவேண்டும். ஸாமாந்யவிஶேஷந்யாயத்தை வ்யாப்தியில் 'அந்யாந்யாஶ்ரயஸ்ய ஸாமாந்யதாவச்சேதகதயா ப்ரஸித்ததாகவும் வ்யாப்திவிஷயஸ்ய' என்று தீதிதி. 'வ்யாப்திவிஷயஸ்ய த்வே நந யதா ப்ராதக்ஷணவாக்யாதுவணவாய இதி ஸூசித' என்று ஸாராஸ்வாதிநீவ்யாக்யாநம். அவ்விடத்தில் ஓரிடத்திலேயன்வயித்து முடிந்தது மறுபடி மற்றோரிடத்தில் அன்வயிப்பதாக சாஸ்த்ரகாரர்கள் சொல்லவில்லை. ப்ரகாஶிகையில் 'யோக்யஸ்ய ஸதி ஸந்நிதாநாதாகாங்க்ஷாதிஸஹிதஸ்ய விஶேஷணாம்ஶே தாத்பர்யஸ்ய ஶாப்தபோத்யம் ஸ்யாத்' என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. எந்தவிடத்தில் விஶேஷணத்திற்கு விஶேஷ்யாந்வயயோக்யதை இருக்கின்றதோ தத்ஸமீபவர்த்திஸந்நிதாநமும் இருக்கிறதோ அங்கு விஶேஷணத்திற்கு விஶேஷ்யாந்வயமும் ந்யாய்யம். யாதிகோ ராஜா த்ருஷ்டஃ என்கிறவிடத்தில் யஷ்டித்திற்கு த்ருஷ்டாந்வய யோக்யதையில்லை. ஸ்வாமிகரோ ராஜா த்ருஷ்டஃ ஸ்வாமித்வம் ஹ்ருஷ்டம் க்ரீதம் இத்யாதி ஸ்தலங்களில் ஹ்ருஷ்டாதிகளுக்கு த்ருஷ்டாந்வயயோக்யதையுண்டானாலும் ஸந்நிதாநமில்லாமையால் த்ருஷ்டாந்வயமில்லை. யோக்யதையும் ஸந்நிதாநமுமிருப்பதால் ஸ்வாமிகரோ,

ராஜா த்ருஷ்ட꞉, ஸபரிச்சதம் ப்ரஸாதம் க்ருதவாந், ஸபுத்ரா ஶனை꞉ க்ருதா இத்யாதி ஸ்தலங்களில் பரிகர பரிச்சத வஸ்த்ராதிரூப விசேஷணங்களிலும் தர்ஶநக்ரியாத்யந்வயம் ஸித்திக்கிறது. ஸதி ப்ரயோகே என்கிற விசேஷணத்தினால் யோக்யதை யுண்டானால் என்றிவ்வளவே ஏற்படுகிறது. யதா வா நாமத꞉ ஸபத்நீகம் நிமந்த்ரய இத்யாதிஸ்தலங்களில் விசேஷணங்களுக்கு விநியோகமில்லாமை யோக்யதையில்லாமையாலே. அந்த யோக்யதை ப்ரத்யக்ஷத்தினாலோ ப்ரமாணாந்தரத்தினாலோ நிர்ணயிக்கப்படலாம். யாகத்திற்கு ஸஹதர்மக்ரியாந்வயம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தம். பத்நீக்கு நிமந்த்ரண க்ரியாந்வயம் ஶாஸ்த்ரஸித்தம். இப்படி யோக்யதாஸம்ப்ரதாயங்களுள்ளவிடங்களில் விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யக்ரியாந்வயம் நியதமாகையாலே ஶ்ருதப்ரகாசிகையில் 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்கிறவிடத்தில் ப்ரஹ்மவிஶேஷணபூதமான விசேஷணத்திலும் ஜ்ஞாநாந்வயம் ஸாதிக்கப்பட்டது. மேலும் நாம் ப்ரஹ்மவித்யாதிஸ்தலங்களில் தத்தத்வித்யாப்ரதிநியதகுணவிஶிஷ்ட ப்ரஹ்மோபாஸநமங்கீகரிக்கிறோம். விசேஷணங்களுக்கும் விசேஷ்யக்ரியாந்வயம் நியதமாகையாலே தாம் அவ்வோ குண விசேஷங்களுக்கும் உபாஸநாந்வயமேற்படுகிறது. "தஸ்ய உபாஸ்தாநந்தவித்ய ப்ரஜ்ஞேதாம் ஸத்யாந் காமாந்" என்று ஶ்ரீபாஷ்யத்திலும் குணவிஶிஷ்டோபாஸநமே என்பது ப்ரதாநாதிகரணத்தில் வ்யவஸ்தாபநம் பண்ணப்பட்டது. இவையெல்லாம் யோக்யதையும் ஸம்ப்ரதாயமுமுள்ளவிடங்களில் விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யக்ரியாந்வயம் நியதமாகையாலேயன்றோ. யதா வா நாமத꞉ ஸபத்நீகம் நிமந்த்ரய இத்யாதிஸ்தலங்களைக்கொண்டு விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யக்ரியாந்வயமில்லாமையால் நிர்குணப்ரஹ்மோபாஸநம்தான் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டது என்றால் என்ன ஸமாதாநம்? ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் பிராட்டிக்கு ப்ரபத்த்யந்வயயோக்யதையிருப்பதாலும் த்ரயந்தவேதஸம்ப்ரதாயமுளதாலும் ப்ரபத்தியை நாராயணனுக்குப்போல் பிராட்டிக்கும் விதிக்கிறது என்றுதானே

[illegible]கள் சொல்லுகிறார்கள். யதா வா நாமத꞉ இத்யாதி யோக்யதாஶூந்யஸ்தலங்களை உதாஹரணமாகக் கொண்டு இதை பாதிக்கக்கூடுமோ? "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே" என்று எல்லோருமநுஸந்திப்பதுபோல் பிராட்டியுமநுஸந்திக்க ப்ரஸக்தியுண்டே, அப்போதும் ஸ்ரீக்கு க்ரியாந்வயத்தை இவர்கள் சொல்லியே தீருவார்கள்போலும்' என்றிவர் சொல்கிறார். பிராட்டிக்கு தாமநுஸந்திக்கும்போது க்ரியாந்வய யோக்யதையுண்டோ? யோக்யதையுண்டாயிருக்கில் க்ரியாந்வயம் நியதம் என்றுதானே ந்யாயஶரீரத்தால் ஸித்திக்கிறது. நாம் இவரைக் கேட்கிறோம். உத்தரவாக்யத்தில் ஸ்ரீக்கு கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வம் உண்டு என்கிறோமே நாமெல்லாருமநுஸந்திப்பதுபோல் அவ்வுத்தரவாக்யத்தையும் பிராட்டி யநுஸந்திக்க ப்ராப்தியுண்டே. அப்பொழுது கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தை பிராட்டிக்கு இவர் சொல்லியே தீருவாரோ, அல்லது ஸ்வகதஸ்வகர்த்ருத்வாதியால் ப்ரஸக்தமென்று உத்தரவாக்யத்தை பிராட்டி யநுஸந்திப்பதில்லையோ? நரநாராயணாத்யவதாரங்களில் ஸ்ரீயப்பதி தாமும் த்வயாநுஸந்தாநம் பண்ண ப்ராப்தியுண்டே. அப்பொழுது தமக்கே ப்ரபத்தவ்யதையும் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வமும் ஏற்பட்டுவிடுமே, ஆகையால் பூர்வோத்தரவாக்யங்களில் ஸ்ரீயப்பதிக்கும் க்ரியாந்வயத்தை இவர் விட்டுவிடுவார்போலும். ஸ்ரீமந்நாராயணோ விஷ்ணு꞉ ஶ்ரீபம் ப்ரத்யபாஷத, ஸ்ரீமந்நாராயணோ தேவ꞉ ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீஸமேத꞉ இத்யாதி ஸ்தலங்களில் ஸ்ரீக்கு க்ரியாந்வயயோக்யதையில்லையாகையால் இவர் ஆபாதனம் அஸங்கதம். "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ ப்ரபத்யே" என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீயினுடைய சரணங்களும் ஶரணவரணகர்மீபூதே என்று சொல்லுவாருண்டோ' என்கிறார். ஸ்ரீக்கு ஶ்ரீசரணங்கள் உண்டாகில் நாராயணசரணங்களுக்குப்போல் அவைகளுக்கும் ஶரணவரணகர்மீபாவத்திற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? இல்லையேல் யோக்யதையில்லாமையால் ஸ்ரீக்கு சரணங்களில் அந்வயம் ஏற்படமாட்டாதன்றோ? ஆகையால் யோக்யதாஸம்ப்ரதாயமுள்ளவிடத்தில் விசேஷணத்திற்கு

விஶேஷ்யாம்ஶே ... என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை யில் அருளிச்செய்திருப்பதைக்கொண்டு ப்ரக்ருதத்தில் பிராட்டிக்கு ப்ரபத்தவ்யத்வமேற்படுவதை எவ்விதத்திலும் பாதிக்கமுடியாது.

ஸந்த்யஜ்ய ஶேஷித்வோபாயிகவிஸ்தரம் ।
உபாதாயிதம் கார்யம் ஸம்பாதகத்வம் ப்ரதீக்ஷ்யதே ॥
விஶேஷணத்வநிர்வாஹம் நாதே ஶேஷோபாயிகாரணம் ॥

8186

ஏழாவது அதிகாரம்.

விஶிஷ்டஸ்யோபாயத்வாத் விஶேஷ்யாயிக்ருதாவிஹ ।
அயே ஶ்ரிய உபாயத்வ ப்ரகார: ப்ரதிபாத்யதே ॥

ஸப்தமாதிகாரோக்தமான அர்த்தத்தன்னையே விஶதமாக மேலும் நிரூபிக்கிறோம். எட்டாவது அதிகாரத்தில் பூர்வபக்ஷி எழுதுவதாவது— ப்ரபத்தவ்யத்வநிரூபகக்ரியையில் பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது ஸம்பந்தமிருந்தபோதிலும் ஸ்வதஃ ஸாக்ஷாதந்வயமில்லாமையால் என்று பிறர் சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்லில் உபாயத்வம் என்றே ஏற்படுவதால் உபாயத்வவாதம் ப்ரஸஜிக்கும். மேலும் ப்ரபத்தவ்யதாயாம் நாராயணசரணங்களுக்கே அந்வயம் ஸாத்யம். பிராட்டிக்குப்போல் நாராயணனுக்குமர்த்தமே. ஸக்ருத்விஶேஷணதயா வென்கிற ந்யாயத்தினால் நாராயண விஶேஷணீபூதஶ்ரீஶப்தத்திற்கு சரணஶப்தார்த்தே விஶேஷணதயா அந்வயமும் பாதிதம். சரணவ்யக்தி பின்னையாகையால் ப்ரதிபாதநத்தினுடைய அந்வயமும் கூடாது— என்பது. இந்த வாதம் விஶேஷணாம்ஶேபி ததீயஸ்ய ஸாபேக்ஷகம் ஸ்யாத் என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதற்கும் ஸாபேக்ஷந்யாயவ்ருத்திகமென்கிற விடத்தில் ஸந்ந்யாஸ்யஸ்ய ஸாபேக்ஷத்வம் ப்ரதிபாத்யதாகவும் வ்யாவர்த்திபலம் என்கிற ஶிரோமணிவாக்யத்திற்கும் விஶேஷ்யாம்ஶேபி விஶேஷணஸ்ய பாரதந்த்ர்யாம் ஶஸ்ய விஶிஷ்டாம்ஶஸ்ய வ்யாவர்த்திஶக்தா: என்று ஸாதா பேக்ஷிக்கும் விரோதமானது என்பது பர்வமே உபபாதிதம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய
க்ரந்தங்கள்
எல்லாம் கிடைக்குமிடம்:—

டி. டி. கோபாலாசாரியர்,
272, பைக்கிராப்ட்ஸ் ரோட்,
ராயப்பேட்டை, சென்னை.

ஸ்ரீ:
உத்தரவாதமுள்ள
உயர்ரக வைரங்களுக்கும்
பொன்வெள்ளி நகைகளுக்கும்
ஜரிகை பட்டு வேஷ்டிகள்
சேலைகளுக்கும்
ஸ்ரீ ஆண்டாள்
ஜுவெல்லரீஸ் லிமிடெட்,
109, சைனபஜார் ரோட்,
மதராஸ்.

யதீந்த்ரமத தீபிகை (தமிழுரையுடனும் ந்யாயபரிசுத்தி, ந்யாயஸித்தாஞ்சனம், தத்வ முக்தாகலாபம் ஆகிய இந்த க்ரந்தங்களிலிருந்து எழுதப்பட்ட குறிப்புகளுடனும், 16 அநுபந்தங்களுடனும் கூடினது.)	3	8	0
ஷை பயிண்டு	4	0	0

கும்பகோணம் ஸ்ரீகோமளாம்பா பிரஸ்ஸில் கிடைக்கும்.

தேக ஆரோக்கியம் உங்களது பிறப்பு உரிமையல்லவா!

ப்ஹறா சந்தனாதித் தைலம்.

அபார சக்தி வாய்ந்ததும், மூளைக்குச் சிறந்ததுமான தைலம் இது ஞாபகசக்தி யற்றவர்களுக்கும், மந்த மூளையுள்ளவர்களுக்கும் மனவருத்தம், பார்வை மந்தம், கண் எரிச்சல், தலைநோய், உச்சந்தலையில் தோல் உரிதல், வழுக்கைபோன்ற ஸகல நோய்களுக்கும் மிகச் சிறந்தது ஒருமாதத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடிய 12அவுன்ஸ் கொண்ட பட்டி விலை ரூ 5

உங்கள் நரம்புகளையும் மூளையையும் பலப்படுத்த ஆயுர்வேத ரத்ன பண்டிட் டாக்டர் என் வி ஸ்ரீராமசர்மா அவர்களின் பிரசித்தி பெற்ற திவ்விய ஔஷதங்களை சாப்பிடுங்கள்

"சித்தகல்ப மகரத்வஜம்" (ரிஜிஸ்டர்ட்)

எவ்வளவு கடினமான வியாதியானாலும் தவறாது கண்டிப்பதில் பொன்னைப்போல் போற்றத் தக்கது மூளை வேலை செய்பவர்களுக்கு இது வரப்பிரசாதம் ரத்தத்தைச் சுத்தி செய்வதில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது பூராவும் குணமுடைய 60 மாத்திரை கொண்ட புட்டி விலை ரூ 10

மதராஸ் ஆயுர்வேதிக் பார்மஸி லிமிடெட், சென்னை.

ஹெட்ஆபீஸ் 289, எஸ்பிளனேட்.	தபால்பெட்டி 151	'ரஸாயனசாலை ஸ்ரீராமபவனம்' மைலாப்பூர்.
கிளைஆபீஸ்.180, மவுண்ட் ரோட்.	மதராஸ்	போன் 2034 தந்தி 'கல்பம்'.